

Truyện Của Thời Niên (Thời Niên Truyện)

Contents

Truyện Của Thời Niên (Thời Niên Truyện)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	37

Truyện Của Thời Niên (Thời Niên Truyện)

Giới thiệu

Edit&beta: Tử Đằng Hoa. Thể loại: Ngọt, ấm áp, hiện đại, đoản văn, 2CP, chuyện sinh hoạt của công thụ. Bối cảnh tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-cua-thoi-nien-thoi-nien-truyen>

1. Chương 1

Nửa đêm bị tiếng cãi nhau hai tên gốc gác làm tỉnh. Tôi thở dài, lết xác xuống giường, định qua phòng bên kia một chuyến.

Nam nhân trên giường tắt nhiên cũng tỉnh, còn mơ màng, xoay người bật đèn đầu giường:

– Lại đi can?

Tôi quay đầu nhìn anh ấy, gật gật đầu:

– Ừm.

– Đi đi, mau về. Chuyện hai người bọn họ thì cứ để họ tự giải quyết.

Nói xong, anh ấy cũng không định ngủ tiếp, cầm quyển sách lên đọc chờ tôi quay về.

Cách vách âm ỉ, hai người bọn họ cứ hai ba ngày lại nháo một trận, lần nào cũng chỉ bởi mấy thứ lông gà vỏ tỏi.

Nhìn xem, tôi đứng cạnh cửa, bên trong truyền ra tiếng mắng:

– Hứa Nhất Thanh, anh được lắm.

Người mắng chính là bạn thân của tôi, Hà Bân. Hứa Nhất Thanh là bạn trai cậu ấy, hai người bọn họ ở chung cũng sắp hai năm.

Chỉ là hai năm nay cũng không yên ổn, cãi nhau như cơm bữa.

Tôi với anh ấy, Hà Bân với Hứa Nhất Thanh, hai đôi đều là Gay nên quen nhau, quen thấy vừa mắt mới thuê phòng sống chung.

Trái với bọn họ, bọn tôi sống rất tốt.

Tôi gõ cửa, một lúc lâu thì bên trong mới im lặng.

Mở cửa là Hứa Nhất Thanh, bộ dạng rất chật vật:

– Sao thế?

Hắn lau mặt nói.

Tôi nhìn bên trong, mơ hồ thấy Hà Bân.

– Hai người đừng nháo, bình tĩnh lại.

Tôi nói thế, lại như là đổ dầu vào lửa. Hà Bân ném đồ về phía Hứa Nhất Thanh. Chỉ thấy Hứa Nhất Thanh kêu lên đau đớn, trợn mắt xoay ra sau nói:

– Em phát điên cái gì!

Cửa hoàn toàn mở, Hà Bân tiến về phía tôi:

– Mà sống tốt quá nên nhìn không nổi bọn tao cãi nhau phải không!

Hứa Nhất Thanh nghe vậy cũng choáng, vội kéo cậu ấy, nói với tôi:

– Thời Niên, cậu đừng nghe em ấy nói. Em ấy đang giận lấy thôi.

Tôi đương nhiên sẽ không tức giận, bởi vì tôi quá rõ với cái tính nóng nảy của cậu ấy rồi. Nhưng mà cũng may, Hứa Nhất Thanh tốt tính, mỗi lần cãi nhau vẫn còn đường cứu vãn.

Không chờ tôi nói, Hà Bân đã “Rầm” một tiếng sập cửa.

Tôi hít một đồng bụi, tự nhận lo chuyện bao đồng.

Lúc về phòng, đèn đầu giường vẫn sáng.

Trịnh Uyên buông sách trên tay, nhìn thấy biểu tình của tôi, cười nói:

– Thất bại?

Tôi tiến vào ổ chăn, huých một cú.

– Còn cười.

Nói xong, bèn để bàn tay lạnh ngắt do để ngoài lâu lên bụng anh:

– Lạnh chết anh.

Anh ấy làm bộ như lạnh run, vỗ đầu tôi nói:

– Ngủ đi.

Đèn phòng tắt, âm thanh cãi vã cách vách cũng dần yên lặng.

Buổi sáng hôm sau, bữa sáng vẫn do Hứa Nhất Thanh làm.

Tôi với Trình Uyên rời giường, chỉ thấy Hà Bân chống cằm, vẻ mặt thiếu tự nhiên.

Hứa Nhất Thanh đẩy cậu ấy.

– Nói mau.

Hà Bân trừng mắt nhìn hắn, nửa ngày mới nói:

– Xin lỗi mày, ngày hôm qua không nên quát mày.

Tôi xem, đại khái bọn họ là hòa hảo đi.

– Không sao, tao không để ý đâu.

Tôi cầm lấy thức ăn từ tay Hứa Nhất Thanh.

Trình Uyên ngồi xuống, nháy mắt ra hiệu với hắn:

– Tối hôm qua sao làm hòa? Làm?

Vừa mới hỏi, đã thấy Hà Bân xù lông:

– Trình Uyên, anh vừa vừa phải phải thôi. Coi chừng mai Hứa Nhất Thanh độc chết anh.

Mọi người trên bàn đều cười, xem ra “Đầu giường nháo cuối giường hòa” cũng hữu hiệu với cặp phu phụ này.

2. Chương 2

Lúc vào lớp, học sinh đều đã đến đủ.

– Các em, mở sách chương sáu.

Tôi đứng trên bục giảng, nói.

Tôi là một giảng viên đại học, dạy khóa lịch sử thiết kế. Rất nhiều năm trước, tôi cũng từng là một người thiết kế, làm thiết kế quảng cáo, sau vì muốn an ổn nên đổi nghề làm giáo viên.

Trùng hợp sao, sau khi ở một chỗ với Trình Uyên, tôi phát hiện nơi làm việc của anh ấy là tòa nhà đối diện trường học tôi. Nửa tiết trôi qua, tôi lại nhìn tòa nhà bên ngoài, nghĩ xem anh ấy có giống tôi hay không, nghĩ về nhau.

Học lịch sử thiết kế, thực ra rất nhàm chán. Nhiều lão sư trong trường cũng không muốn dạy khóa này, nhưng mà đối với sinh viên năm nhất, khóa này là khóa không thể thiếu.

Đã nhiều mà toàn là lý thuyết, tiết thứ nhất mọi sinh viên đều buồn ngủ.

– Nhắc tới Salome, chúng ta sẽ nói một chút về Oscar Wilde.

Tôi cầm sách đi xuống bục giảng, đi xuống dưới một vòng. Tiếng “lạch cạch” của điện thoại va vào học bàn vang lên không ngừng. Tôi nghe mà có chút nhớ. Nhìn bọn nhỏ nhiều khi tôi sẽ nhớ về bộ dáng hồi đại học của tôi. Đại học rồi, cũng không tiện nhắc nhở bọn họ nhiều.

Vì thế, tôi nâng giọng:

– Có ai biết người này?

Học sinh phía dưới im lặng, bỗng có một nữ sinh nói:

– Thưa thầy, ông ấy là đồng tính luyến ái.

Nói xong, học trò phía dưới đồng thanh cười vang.

Tôi gật đầu, vẫn chưa thấy chuyện này có gì buồn cười:

– Đúng vậy. Các em đều là người lớn rồi, cũng không có gì phải né tránh cả. Được rồi, còn ai khác biết không?

Một tên nam sinh bình thường rất quậy phá nay lại tích cực khác thường:

– Thầy ơi, thầy Vương nói đồng tính luyến ái sẽ không được tiếp thu, thầy thấy sao?

Nam sinh cười đều, có vài phần khiêu khích.

Tôi cười cười:

– Thầy thấy mọi sự khác biệt tồn tại đều có lý do của chúng. Lựa chọn của người khác không đến lượt chúng ta soi mói.

Tôi đã từng nghe nguyên văn câu nói đầy của thầy Vương, nói chung là một vài hiện tượng phản xã hội đều bị người khác bài xích, ví dụ như đồng tính luyến ái.

Lúc ấy nghe thì trong lòng tôi có chút không vui tí, nhưng sau này nghĩ lại, phản hay không phản xã hội thì sao, kệ mẹ nó. Cứ thế, trong lòng cũng bình tĩnh.

Nam sinh bị tôi nói cho ghen đứng, không biết trả lời sao. Một hồi phong ba không liên quan tới môn học cứ thế lắng xuống.

Lúc tan học, điện thoại tôi reo. Là tin nhắn từ Trình Uyên, nói tôi đi tới chỗ cũ ăn cơm với anh ấy.

Khi tôi đến, anh đã gọi xong đồ ăn, chỉ chờ tôi.

Tôi ngồi xuống:

– Hôm nay sao rồi, ổn chứ?

Anh ấy hỏi ngược:

– Em thì sao?

Tôi nghĩ nghĩ, kể lại tiết học đó, lại hỏi:

– Anh thấy sao?

Anh ấy im nửa ngày, qua lúc lâu mới nói:

– Thăng nam đều vậy.

–

Anh ấy vỗ đầu tôi:

– Có ý kiến?

Tôi ngẩng đầu trừng anh ấy:

– Không có.

Sau khi ăn xong, còn thời gian nghỉ trưa. Chúng tôi bèn đi tản bộ trong rừng cây nhỏ, cũng không xa lắm.

– Nhìn anh này, vén áo lên.

Anh ấy đột nhiên kéo tôi đến một chỗ vắng vẻ.

Tôi nghi hoặc nhìn anh ấy, quỳ dị cười rộ lên:

– Chi? Rừng cây Play?

Anh ấy gõ đầu tôi:

- Cứ nói là tấm gương tốt, trong đầu sao đen tối thế này. Cho em dán giữ ấm thôi.
- Hở, ai biết được. Em cứ tưởng...

Tôi bụm trán, lên án.

Anh ấy dán miếng dán vào người tôi, cần nhằn:

- Ba mấy rồi, cũng không biết chăm sóc bản thân.
- Anh thì sao?

Tôi cầm bàn tay lạnh ngắt của anh, hỏi.

Anh ấy bị tôi vạch trần, thiếu tự nhiên nghiêng mặt:

- Anh rất khỏe.
- Xí, ba cái định lý thẳng nam.

Nói xong, tôi lấy bên trong túi ra một cái găng tay đeo cho anh

- Ba mấy rồi, cũng không biết chăm sóc bản thân.

Bọn tôi nhìn nhau cười.

Ai quy định người đồng tính luyến ái là phản xã hội chứ. Chúng tôi cũng sống cuộc sống như người bình thường: làm việc, đùa giỡn với người yêu, chỉ vậy thôi.

3. Chương 3

Tối nay Trịnh Uyên tăng ca, vì vậy tôi chỉ có thể về một mình.

Vừa mới vào cửa, đã thấy Hà Bân ngồi bệt dưới đất, xung quanh một đồng lon bia.

- Sao vậy? Hôm nay không đi làm?

Tôi cởi giày, thả cặp táp trong tay, hỏi.

Cậu ấy đỏ mắt:

- Hôm nay thấy không ổn, về sớm. Uống không?

Tôi nhìn cậu, có lẽ lại có xích mích với Hứa Nhất Thanh đây. Trong lòng mắng “đệt”, tiến lên cướp lon bia khỏi tay cậu ấy.

- Không ổn còn uống rượu, muốn chết hả?

Nói xong, tự uống một ngụm.

Cậu ấy lườm tôi,

- Là lòng không ổn.

Cậu lấy một lon bia bên cạnh, mở ra.

- Lại sao nữa, Hứa Nhất Thanh làm gì cậu?
- Hấn... ai!

Cậu hừ lạnh.

- Đi xem mắt. Chắc, thật đạo đức quá.

–

Tôi không biết nên nói gì. Hà Bân bây giờ cũng không phải cố tình gây sự.

– Hứa Nhất Thanh không phải là người như vậy. Hắn như vậy không phải là hại con gái nhà người ta sao?

Hứa Nhất Thanh cũng không giống tôi, không thẳng thắn với người nhà. Trong bốn người, chỉ có mình tôi có gan nói thẳng với cha mẹ, sau đó... ài, bị đuổi khỏi nhà. Cuối năm rồi, bị bắt đi xem mắt cũng có thể thông cảm.

– Hắn ta là nam nữ đều ăn, mày cũng biết mà. Hắn là đang hại tao!

Hà Bân bóp mấy lon bia uống hết trong tay.

– Gớm, một thằng con trai như mày thì hại chi.

Tôi ngồi bên cạnh cậu, nửa giỡn nửa khuyên.

Cậu ấy thui tôi:

– Mẹ mày, rốt cuộc là mày bệnh ai?

Tôi cười:

– Bệnh ai? Tất nhiên bệnh Trịnh Uyên.

Thấy cậu ấy vậy, chắc cũng đã nguôi ngoai phần nào.

Nói thật, Hứa Nhất Thanh đi xem mắt cũng là để cho người nhà yên tâm, dù sao người ba mấy, công việc ổn định, vậy mà không có đối tượng thì đúng là sốt ruột thật. Bộ dáng hắn không giống như sẽ lém phếng ngoài, nhưng người trong cuộc nào nghĩ nhiều như vậy, dù là tôi cũng sẽ nghĩ miên man.

Hai bọn tôi nói vài câu rồi ra ngoài tìm đồ ăn.

Quả nhiên bụng rỗng uống rượu xong ăn gì cũng đau. Tôi chỉ đành ôm bụng ra ngoài lục thuốc.

Trịnh Uyên chưa về, nhưng Hứa Nhất Thanh thì về rồi.

Phòng vẫn cách âm kém, lúc đi ngang qua phòng bọn họ, tôi nghe được tiếng Hứa Nhất Thanh giải thích với vài âm thanh không “hài hòa”.

“Đệt!” Tôi thấp giọng mắng, “tiểu Thời Niên” cũng hơi ngắc đầu. Càng vậy, tôi càng ngược, đau bụng mà còn cứng được, đúng là “nói làm gương tốt, nhưng đầu toàn tư tưởng đen tối”.

Nghe lén nhà người ta cũng không tốt, tôi vội cầm thuốc về phòng mình.

Uống thuốc vào, âm thanh cách vách cùng với cơn đau từ dạ dày cũng chấm dứt. Tôi ngủ. Chưa ngủ được lâu đã bị quấy òn tới tỉnh.

Tôi một thân mồ hôi, vừa mở mắt ra đã phát hiện Trịnh Uyên òn lên người.

– Làm em sợ chết.

Anh ấy cúi người hôn tôi:

– Bị dọa rồi?

– Hay là...

Sau đó... Sau đó sao? Bọn tôi làm chớ sao.

Trận dầm vật này kéo từ nửa đêm tới sáng luôn.

Chúng tôi nằm trên giường, tôi nhìn anh, anh nhìn lại tôi.

– Hứa Nhất Thanh hôm nay đi xem mắt.

Tôi quay mặt.

– Ừm?

Anh ấy xoa mặt tôi

– Sao thế?

– Anh... Tết có đi không?

Anh ấy đột nhiên cười,

– Không đi.

Lòng tôi vừa mới thả xuống, anh lại nói:

– Muốn đi cũng đi với em.

– Mang em làm chi? Làm bà mối chắc?

Tôi buồn buồn xoay người, trong lòng đã âm thầm suy nghĩ.

Anh ôm tôi.

– Tất nhiên là cho đối tượng xem mắt biết anh đã có người trong lòng, hết hy vọng đi.

– Xì. Ngủ đi.

Lòng tôi vui vẻ, vui thiệt.

4. Chương 4

Lại một cuối tuần vui vẻ tới. Hà Bân với Hứa Nhất Thanh chuẩn bị về nhà, mà tôi với Trình Uyên cũng đi shopping mua đồ.

Đương nhiên nói là mua đồ, nhưng thật ra là tặng cha mẹ, cuối tháng rồi. Nói là tặng, thật ra chỉ là mấy thứ hoa quả với những thứ đồ lặt vặt đặt trước cửa nhà họ, nhìn vài lần đỡ nhớ rồi đi.

Sau khi nói thật, bị đuổi khỏi nhà thì đến giờ vẫn không được bọn họ chấp nhận. Đôi khi cũng muốn nhận được sự thông cảm từ họ, thông cảm cho đứa con duy nhất trong nhà, nhưng nghĩ lại, họ nên được ai thông cảm đây.

Cũng may huyết thống là thứ không thể rũ bỏ được. Dù họ có đuổi tôi khỏi nhà thì vẫn không thể phủ nhận tôi là con họ.

– Anh ở đây chờ em chút, em để đồ trước nhà rồi về với anh.

Tôi lấy đồ mới mua từ tay Trình Uyên, nói.

Anh ấy do dự,

– Em... không muốn chào hỏi cha mẹ sao?

Tôi biết Trình Uyên cực kì muốn tôi vui, mỗi lần tới tháng này lại xoắn xuýt.

Tôi chỉ lắc đầu.

– Bỏ đi, họ không muốn gặp em đâu.

Nói xong vẫy tay với anh, một bộ thấy chết không sờn.

Để đồ chỗ cửa, cánh cửa vẫn im lìm đóng chặt, ý tứ cự tuyệt đứa con như tôi rõ ràng rành.

Tôi có chút lưu luyến nhìn chỗ đã sống hai mươi năm, đôi chân muốn bước đi không khỏi dừng lại một chút.

– Mà về đây làm gì?

Đột nhiên sau lưng bỗng truyền ra âm thanh quen thuộc, tôi quay đầu thì thấy ba tôi chạy tới.

– Ai cho mày tới.

Ông vẫn khỏe như xưa, lo lắng trong lòng tôi vơi đi phần nào.

Tôi nhìn ông, sững sờ. Tuy nói mỗi tháng đều tới thăm họ nhưng thật ra chưa từng gặp mặt. Rất nhiều lúc tôi nghĩ tới cảnh gặp lại, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ nó sẽ như vậy.

– Con...

Tôi liếc nhìn Trịnh Uyên, thấy ảnh giống như muốn bước qua. Tôi lắc đầu, ý bảo ảnh đừng tới.

– Mày đừng đến nữa. Đồ của mày tao không cần.

Ông ấy đập cửa, nói lớn:

– Mẹ nó, mở cửa.

– Cha!

Tôi tiến lên cầm lấy tay ông, chỉ thấy ông hất một cái.

Trong mắt ông đầy vẻ chán ghét, giống như tôi là vết nhơ lớn nhất trong đời ông.

– Mày cút đi không?

Ánh mắt ông ấy làm tôi khiếp sợ, trong lòng bị đâm tới đau đớn.

Cửa mở, đi ra là mẹ tôi. Mẹ nhìn thấy tôi cũng sững sốt.

– A Niên....

Cha tôi thấy mẹ tôi mềm lòng, càng tức giận. Chạy vào nhà cầm lấy cây ra, nhấc chân đá mấy thứ tôi tặng đi.

– Mày có cút không!

Ông cầm gậy, hung ác quát.

Hoa quả văng tung tóe, mẹ tôi la lên:

– Ông làm gì hử, con nó khó lắm mới về!

Mẹ tôi sớm mềm lòng, nếu không phải do cha tôi thì đã sớm kêu tôi về.

Cha tôi, cả đời sĩ diện hão. Sống tốt quen, trong nhà bỗng lòi ra chuyện của tôi, thật giống đâm vào sườn ông ấy, làm ông ấy không ngẩng nổi đầu lên.

– Con? Tôi không có nghiệt chủng như nó.

Ông hừ lạnh.

Tôi cũng cứng đầu.

– Con không đi.

– Đây thì không đi đây!

Nói xong quát một gậy.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, mẹ tôi cũng vậy. Một gậy, tôi quỳ thẳng xuống đất.

Một gậy không đủ, lại một gậy. Mẹ tôi lúc này mới phản ứng lại, đẩy cha tôi ra, sau đó Trịnh Uyên tới.

Bên tai ông ông, đâm vào đầu tôi.

5. Chương 5

Lúc tỉnh lại, bốn phía trắng toát.

– Em tỉnh, thấy sao rồi?

Trước giường đứng một đồng, Hà Bân, Hứa Nhất Thanh với Trình Uyên đều có.

Tôi ôm đầu, đầu quấn một vòng băng, đến giờ vẫn đau.

– Đau! Đây là bệnh viện?

Tôi nhú mày, định đứng lên, kết quả bị Trình Uyên đè lại.

– Ngoan ngoan nghỉ ngơi, đừng quậy.

Trình Uyên nhìn tôi, ánh mắt rất lạ, giống như người bị đánh là ảnh chứ không phải tôi.

Hà Bân nhe răng trợn mắt, gãi đầu

– Bác sĩ nói não mày bị chấn động nhẹ, ba mày cũng ác thiệt...

Nói còn chưa xong, cậu đã bị Hứa Nhất Thanh che kín miệng.

– Bớt nói đi, để Thời Niên tỉnh dưỡng.

Nói xong kéo cậu ra ngoài.

– Tại sao... tại sao chứ.... Trình Uyên anh cũng ra đây...

Hà Bân tâm không cam tình không nguyện, quay đầu còn cắn Hứa Nhất Thanh một phen.

Tôi bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: “Thật không hiểu phong tình.”

Hà Bân với Hứa Nhất Thanh vừa đi, tôi đã vỗ vỗ giường nói:

– Mau ngồi, ngồi với em.

Trình Uyên nghiêm mặt, bộ dáng nghiêm túc:

– Còn đau không? Cha em thật...

– Đau chứ! Đừng nhắc tới ông, ông là người như vậy đấy, em quen rồi.

Tôi từ từ nhắm mắt, trong đầu lộn xộn, không muốn nói nhiều.

Cha tôi từ lúc sinh tôi đã có tư tưởng đòn roi mới là cách dạy con tốt nhất, cho nên tôi bị đánh riết cũng quen. Chỉ là lúc này có lẽ ông ấy chỉ muốn dọa, không muốn nhìn tôi thôi.

Tôi nhớ lúc đó, ngã xuống, tay dính máu, rồi ngất đi.

Trình Uyên cúi đầu hôn hôn mắt tôi.

– Thật may khi anh gặp được em, tròn vẹn.

– Nói gì thế.

Tôi kiệt sức nói.

– Ngủ tiếp đi.

– Ừm.

Nói xong, tôi cũng ngủ mất.

Đợi lúc tỉnh lại, Trình Uyên đã ngủ bên cạnh.

Bấy giờ là lúc chạng vạng mặt trời xuống núi, ánh chiều tà lọt vào cửa sổ, dát lên đỉnh đầu ảnh một tầng sáng vàng rực rỡ. Tôi đưa tay, chạm vào đỉnh đầu, xoa tóc ảnh.

Trình Uyên cũng tỉnh, bắt lấy tay tôi:

– Nghịch gì thế?

Tôi cười, nói:

– Anh tỉnh.

Ảnh đỡ tôi dậy.

– Buổi tối ăn thanh đạm tí.

Nói xong, ảnh bưng cháo qua cho tôi.

Tôi tò mò nhìn ảnh:

– Mua khi nào vậy?

– Hứa Nhất Thanh tới, làm riêng cho bệnh nhân.

– Ồ.

Tôi đáp, định cầm bát.

Trình Uyên xua tay tôi,

– Để anh.

– Tay không bị đau.

Tôi bắt măn cải.

Ảnh nhìn tôi, bất đắc dĩ cười cười thở dài:

– Thật không hiểu phòng tình.

–

Vì vậy, bát cháo này cuối cùng kết thúc bằng tôi một ngụm ảnh một ngụm, cực tênh thú.

Anh ấy thả bát, tôi bỗng muốn hôn anh, tôi cũng làm vậy.

Chờ lúc bọn tôi tách ra, Trình Uyên cực kì giết không khí nói:

– Vị trứng muối.

– Hở?

– Vị trong miệng em.

Ha hả!

Đầu tôi đau đớn.

Cửa bị gõ hai tiếng, tôi nhìn. Là Hà Bân.

Cậu ấy đi vào, chua chua nói:

– Làm ơn đừng ngược cậu, bày đặt hôn môi đồ.

Trình Uyên mặt thối ra, là khó chịu vì bị quấy rầy.

– Cậu là cậu? Hứa Nhất Thanh đâu?

Hà Bân tức đến giơ chân.

– Quý Thời Niên, Trình Uyên quá láo rồi.

Tôi thả tay, tỏ vẻ bất lực.

Hà Bân thở nặng nề.

– Thật hâm mộ.

– Hâm mộ cái gì?

Trịnh Uyên hỏi.

Cậu lắc đầu, lấy bình nước rồi đi ra.

Trịnh Uyên nhìn tôi, tôi chỉ nói:

– Hai người bọn họ cãi nhau suốt đấy!

– Ra vậy...

Hà Bân nói hâm mộ là nói thiệt. Cậu ấy từng nói rất nhiều lần với tôi rằng ước gì cậu ấy với Hứa Nhất Thanh cũng có thể sống chung như bọn tôi. Nhưng mà cậu ấy không phải tôi, Hứa Nhất Thanh cũng không phải là Trịnh Uyên.

6. Chương 6

May mà vết thương không nặng, chỉ nằm viện một ngày là được ra. Rõ ràng mình Trịnh Uyên đón tôi là được, vậy mà Hà Bân cứ nằng nặc đòi đi cùng Hứa Nhất Thanh tới bệnh viện, nói gì mà tẩy trần cho tôi, dẫn tôi tới quán ăn.

– Ôi shit, tao chỉ nằm có một ngày thôi, không cần đâu.

Tôi nói.

Trình Uyên đương nhiên đồng ý với tôi, mà Hà Bân có vẻ rất không chịu.

Cậu ta nhìn Trịnh Uyên, rồi nhìn Hứa Nhất Thanh, mặt rất chi âm mưu nói:

– Hứa Nhất Thanh, hay là anh...

Chúng tôi ba người cười lớn. Hứa Nhất Thanh cũng đã nghĩ tới, xoa đầu cậu:

– Tuân mệnh.

Nói chớ Hà Bân ở chung với Hứa Nhất Thanh lâu như vậy, công lao chắc ở tài nấu nướng của Hứa Nhất Thanh. Mấy năm trước Hứa Nhất Thanh làm đầu bếp trong một quán đồ Trung Quốc, bây giờ đã tự mở một nhà hàng riêng nhỏ về đồ Tây. Tuy thường ngày Hà Bân hay than sao bản thân lại tìm bạn trai làm đầu bếp, thật ra là rất đặc ý đi.

– Cậu muốn ăn mà cứ tìm cớ.

Trịnh Uyên nói.

Hà Bân khó chịu:

– Vậy anh đừng ăn.

Hứa Nhất Thanh liên tục giữ Hà Bân lại:

– Anh ăn, anh ăn.

Hà Bân quay đầu,

– Anh ăn cái bíp.

Chúng tôi một đường cười nói, về nhà. Hứa Nhất Thanh kéo Hà Bân đi chợ rau, tôi cũng kéo Trịnh Uyên vô góp vui.

Hứa Nhất Thanh mua một đồng đồ ăn, Hà Bàn nói mua két bia về. Cậu ta vào nhà đã ngồi phịch xuống sofa, nói:

– Mẹ nó, mệt chết.

Tôi xoay người nhìn cậu ta, cậu ấy cúi lên:

– Nhìn gì?

– Nhìn xem mày chết chưa.

Cậu ta “hừ” một tiếng,

– Sát vậy, muốn hôn hả?

Nói xong đứng thẳng dậy hôn tôi một cái.

Tôi nghe “ầm” một tiếng, đầu óc chết máy. Cứng ngắc quay đầu thấy mặt Trịnh Uyên đen thui, chỉ có Hà Bàn vẫn bình tĩnh như vậy.

Trịnh Uyên chân dài nhào qua, ôm tôi hét về phía phòng bếp:

– Hứa Nhất Thanh, nam nhân của cậu dám đùa giỡn lưu manh.

Lời này nói từ miệng Trịnh Uyên cứ bất hợp lý chỗ nào ấy, uống cho vẻ mặt thanh-niên-nghiêm-túc của ảnh.

– Gì chứ gì chứ, hôn một chút có chết ai đâu.

Chỉ thấy Hứa Nhất Thanh thân buộc tạp dề chạy tới:

– Ai cơ, nam nhân ai đùa giỡn lưu manh?

Hắn ngơ ra.

Hà Bàn cười đều:

– Nam nhân của anh, đây nè.

– Anh mới là nam nhân của em.

Hứa Nhất Thanh cãi lại.

– Đó không quan trọng, quan trọng là... cậu ta lại hôn Thời Niên!

Trịnh Uyên từ trước tới nay chiếm hữu dục vẫn rất lớn, dùng từ “lại” cũng không kì lạ.

Hứa Nhất Thanh nghe vậy “Ồ” một tiếng, xoay người hôn Hà Bàn một ngụm, lại nói:

– Đánh dấu xong, ấn ký của Thời Niên đã bị tôi hôn đè lên rồi.

Trịnh Uyên mặt càng đen hơn:

– Cậu mẹ nó hôn gián tiếp Thời Niên!

– Trời đui!

Hứa Nhất Thanh che miệng nói.

Tôi đứng dậy muốn can, nhưng cảm thấy Trịnh Uyên như thế cũng rất đáng yêu, vì thế đứng ngoài nhìn.

Hà Bàn không biết từ khi nào đi tới cạnh tôi, nói vào tai:

– Hai người bọn họ có khi nào lặn chung vào một chỗ không?

–???

– Hai công tất có một thụ!

Cậu ta cười, chọc chọc điện thoại.

– Weibo đều nói thế.

–!!!

Thật vất vả mới để bọn họ thôi chì chiết nhau, Trình Uyên mới thả Hứa Nhất Thanh đi nấu cơm. Thế là bữa cơm này tự nhiên chuyển từ xôm trứa thành cơm chiều.

Đồ ăn vừa lên bàn, Hà Bân đã mở bìa nói:

– Mau mau mau, mỗi người một lon.

Tôi vừa mới cầm lấy đã bị Trình Uyên giật lấy.

– Không cần đầu nữa hả? Bị chưa lành đâu.

Tôi bị mắng tới ngoan, chỉ có thể ăn đĩa rau trước mặt.

Rượu với đồ ăn vào bụng, Hà Bân uống nhiều nhất. Uống rượu kém, tửu lượng không tốt, uống lại nhiều, say cũng nhanh.

Sau đó...

Cậu ấy say khướt, nói mấy chuyện chúng tôi đã nghe tới chán, nói Hứa Nhất Thanh có bao nhiêu khuyết điểm. Nhưng hôm nay lại nói một chuyện khác, cậu ta nói chuyện về bạn trai cũ.

Thôi xong! Ngăn không kịp rồi!

Lúc đó tôi còn chưa quen Hà Bân, nghe được chuyện của cậu ấy với bạn trai cũ.

Chả người yêu nào muốn nghe chuyện về NYC cả, Hứa Nhất Thanh không ngoại lệ.

Hắn giận tái mặt, kéo Hà Bân về phòng.

– Cậu ấy uống say, tôi dẫn cậu ấy đi nghỉ.

Tôi cùng Trình Uyên hai mặt nhìn nhau:

– Thôi xong, cãi nhau to rồi.

7. Chương 7

Tôi quen Hà Bân vào kì nghỉ hè sau khi tốt nghiệp trung học. Năm đó thành niên tôi dẫn cha mẹ đi tới nơi này, nơi rất nổi tiếng về gay, nên quen Hà Bân. Bởi vì tính cách không hợp yêu nhau, nên bọn tôi thành bạn bè.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đi thành phố khác công tác vài năm. Cậu ấy cùng với bạn trai cũ là quen nhau lúc ấy.

Hà Bân rất nặng tình, yêu đương hết lòng hết ý. Yêu lần này, là ba năm.

Ba năm, không ngắn, cũng không dài, đủ để làm hồi ức.

Người cũ của Hà Bân có một thanh mai trúc mã từ nhỏ. Thanh mai trúc mã thích người ấy, nhưng bởi lúc đó người ấy bên Hà Bân, nên không thành.

Người ấy thích nam, dù là thanh mai trúc mã thì trong mắt chỉ coi là em gái thôi.

Tất nhiên, vị thanh mai đó nào có buông tay. Thẳng đến lúc biết chuyện hai người.

Chuyện bại lộ, cô gái thét chói tai hóa điên đem mọi chuyện kể cho cha mẹ người ấy. Gia đình kinh hoàng, không đồng ý cho người ấy giao du với Hà Bân.

Lúc đầu người ấy vẫn luôn kiên trì, nói Hà Bân chờ. Hà Bân cũng tin, dù sao tình cảm còn đó.

Khi cậu nghĩ mọi chuyện rồi sẽ tốt, người đó lại kể cho Hà Bân, cô gái tự sát rồi.

Bởi vì người ấy không cười, cô gái vốn có chứng hậm hực, nay bị kích thích liền...

Ai cũng không ngờ kết cục mọi chuyện lại như vậy. Người ấy tự trách nghĩ rằng là mình hại cô, bèn nói chia tay.

Hà Bân tỏ ra thoải mái, còn nói:

– Chờ anh nghĩ thông, hãy tới tìm em.

Nói xong, bỏ đi.

Câu chuyện rất cầu huyết, nếu không phải Hà Bân thành thực kể cho tôi, tôi sẽ không thể tin nổi. Cũng lần đó, cậu ấy uống say, mới kể ra, bằng không tôi cũng không biết còn có chuyện hoang đường cỡ đó.

Tôi còn nhớ rõ, lúc ấy Hà Bân nói với tôi:

– Nếu không có Hứa Nhất Thanh, tao bây giờ vẫn còn chờ anh ấy.

Bởi vì không phải hết yêu chia tay, nên khó tránh khỏi việc nhớ mãi không quên. Nhưng mà bây giờ người cạnh cậu ấy là Hứa Nhất Thanh, Hà Bân không thể tiếp tục như vậy.

Tôi chấm dứt suy nghĩ, thấy Trịnh Uyên sốt ruột nói:

– Bên trong to tiếng lắm, mau đi can!

– Đệt.

Lúc bọn tôi đi vào, Hà Bân tóc ướt sũng vẽ mặt thâm đậm đứng đó, gần như tỉnh táo hẳn.

Tuy thâm, nhưng khí thế không nhỏ, mà Hứa Nhất Thanh cũng có vẻ tức giận không nhẹ.

– Hứa Nhất Thanh, cậu đợi nước sao?

Trịnh Uyên kéo cổ Hứa Nhất Thanh.

– Mùa đông mà sao cậu dám.

– Làm sao! Cậu mẹ nó hỏi thử Hà Bân, mở miệng ngậm miệng đều là Lâm Hải, em ấy cho rằng tôi chết rồi sao!

Hắn tức giận đầu nổi gân xanh, nếu không phải là Trịnh Uyên can lại, sợ đã sớm động thủ.

Trong phòng ngập mùi thuốc súng.

– Lâm Hải thì sao? Ai mà không có người cũ. Anh dám nói anh không có?

Hà Bân cười lạnh.

Tôi ngăn Hà Bân:

– Đừng nói bậy, đừng cãi. Hôm nay Hà Bân uống say, cứ xem như chưa có gì xảy ra đi.

– Chưa xảy ra? Hà Bân anh hỏi em, có phải em vẫn thương hắn ta?

Hà Bân bị hỏi, cũng điên tiết lên:

– Đúng thì sao. Anh còn nhớ đối tượng xem mắt mà. Em mẹ nó còn chưa so đo.

– Anh mẹ nó sao lại nhớ đối tượng xem mắt?

– Anh xem lại nhật kí trong điện thoại mình đi.

– Em xem điện thoại anh?

“Coong” Sợi dây lòng đứt đoạn mất.

Hai người họ cãi nhau, ngăn cũng không ngăn được. Cuối cùng tôi với Trịnh Uyên mỗi người kéo một tên, tách ra mới xong chuyện.

8. Chương 8

Hà Bân cãi nhau với Hứa Nhất Thanh, nên bữa sáng hôm sau cũng mất.

Trước kia mỗi lần cãi nhau đều giằng co mất một tuần, tôi khuyên Hà Bân, Trinh Uyên khuyên Hứa Nhất Thanh.

Tuy vậy, hôm sau hai người họ gặp nhau vẫn mặt lạnh.

– Nhìn cái gì!

Hà Bân thấy Hứa Nhất Thanh nhìn cậu bèn nhin không được quát lên.

Hứa Nhất Thanh im lặng, cầm đồ đạc trực tiếp đi ra.

Cửa “rầm” một tiếng đóng lại. Hà Bân cầm đồ ném lên cửa.

– Ngon đi luôn đi.

Trinh Uyên tiến lên ngăn cản, tránh cho cậu lại làm ra chuyện gì nữa.

– Đi làm đi. Có chuyện gì tối về nói.

Tôi khuyên.

Cậu ấy trừng mắt nhìn tôi,

– Dạy cái gì.

Nói xong quay về phòng.

Lại một tiếng đóng cửa vang lên.

Phòng khách chỉ còn tôi với Trinh Uyên, bọn tôi nhìn nhau:

– Sao? Đi làm không?

– Em ở đây khuyên cậu ấy, anh đi làm.

Trinh Uyên nói.

Vì vết thương trên đầu, Trinh Uyên đã xin cho tôi vài ngày nghỉ.

Lần này cãi nhau, Hứa Nhất Thanh là tức thật, ba ngày cũng không về, càng đừng nói liên lạc với Hà Bân.

Hà Bân cũng tức, nhảy xuống giường, chạy đến phòng tôi đuổi Trinh Uyên ra ngoài.

Trinh Uyên về mặt ai oán, ngại mặt mũi tôi, không nói gì, đáng thương ngủ sô pha.

Hà Bân ôm chần ngồi trên giường. Tôi cười nói:

– Có gì muốn nói?

– Tao....

Cậu ấy rối rắm, chốc sau mới hỏi:

– Mà cũng thấy tao sai?

Tôi không thèm nâng đầu lên tiếp tục soạn bài.

– Không thì sao?

– Tại sao chứ? Bởi vì Lâm Hải? Tao không phải say sao!

Tôi buông việc trong tay.

– Vậy xem di động, cũng say?

Thật ra tôi thấy người yêu không có quyền tùy tiện xem điện thoại nhau, dù sao giữa hai người vẫn phải để lại chút không gian nhất định. Tuy có vài lúc sẽ có nhiều chuyện sản sinh, nhưng có thể chỉ là hiểu lầm.

Hà Bân hiển nhiên hiểu được, hơn nữa cậu ấy cũng không thích người khác tùy tiện xem điện thoại của mình.

– Hứa Nhất Thanh nói gì với đối tượng xem mắt?

Tôi hỏi.

Cậu ấy đáp ứng.

– Là, là chào hỏi một chút.

–

Người còn chưa làm gì, Hà Bân đã như vậy. Khó trách Hứa Nhất Thanh nghe xong chuyện người cũ đã tức đến bỏ nhà đi.

Tôi cũng nghe Trịnh Uyên kể, Hứa Nhất Thanh cùng với cô gái kia chỉ đơn thuần chào hỏi vài lần, hơn nữa nhiều lúc là do người ta nhắc trước.

– Có lẽ Hứa Nhất Thanh còn tức Hà Bân không tin tưởng hẳn.

Tôi nghĩ vậy.

Tôi lại hỏi:

– Mà còn thương Lâm Hải?

Cậu ấy sững sốt:

– Nhiều lúc có nghĩ tới, nhưng không còn thích nữa.

Nói đến đây, Hà Bân cũng biết vấn đề nơi nào, thiếu tự nhiên nói:

– Ngày mai tao tới tìm ảnh giải thích vậy.

Đợi hôm sau, tôi cùng Hà Bân tới tìm Hứa Nhất Thanh.

Nhìn bộ dáng hẳn, có lẽ mấy ngày nay cũng không khá hơn Hà Bân. Hẳn có vẻ đặc biệt lôi thôi, râu lú nhú dưới cằm.

Hà Bân còn chưa bỏ được mặt mũi xuống, cúi đầu nhìn đất, hồi lâu mới nói:

– Em sai rồi.

Hứa Nhất Thanh nâng tay xoa đầu cậu.

– Gầy!

Hai người họ hòa hảo xong mắt đã không chứa nổi người khác, tôi cũng yên lặng rời đi.

Cho nên... kết cục cuối cùng là hai người làm hòa như ban đầu. Hứa Nhất Thanh nhận sai cam đoan sẽ phân rõ ranh giới với cô gái kia.

Lúc hai người quay về, đã nắm tay ngọt nị.

Sau, tôi hỏi Trịnh Uyên:

– Ai cũng có người cũ, hay là anh cũng kể cho em về người cũ của anh đi.

Trịnh Uyên cười xấu xa:

– Người cũ của anh... em sẽ không muốn biết đâu.

Tôi xoay người khinh thường. Tôi đương nhiên sẽ không muốn biết. Quá khứ là quá khứ, hiện tại ở bên Trịnh Uyên là tôi, vậy là đủ.

9. Chương 9

Thời tiết càng ngày càng lạnh, tôi càng ngày càng lười, không muốn nhúc nhích. Vốn định cùng Trịnh Uyên đi xem phim, nhưng cuối cùng lại biến thành ở nhà.

Phương nam mùa đông rét lạnh kinh khủng, vào nhà vẫn lạnh buốt.

Tôi từng tranh luận với Trịnh Uyên nhiều lần về việc mở máy điều hòa sưởi ấm có hoang phí không, cuối cùng vẫn chịu thua vì ấm áp của nó.

Hà Bân vậy mà rất hăng hái nha, vì cửa hàng Hứa Nhất Thanh sinh ý càng ngày càng tốt, nên thân là vợ ông chủ cậu ta cũng chịu khó chạy tới giúp đỡ. Vậy nên mấy ngày hôm nay thế giới hai người của tôi với Trịnh Uyên không bị quấy rầy.

– Mau, Trịnh Uyên, anh mau nhìn!

Tôi ôm chăn, đưa weibo cho anh xem.

Tôi cho Trịnh Uyên xem một blogger khá nổi trên weibo. Người đó chủ yếu viết một số thứ về cuộc sống hàng ngày.

Bài đăng mới nhất viết: “Tình yêu sẽ luôn tới sớm hơn thư tình. Thư tình viết cho người ấy, còn tình yêu lắng đọng lại giữa hai người.”

Lướt lên một chút: “Việc tốt nhất tôi làm được trong đời này là gặp được người ấy. Cùng người ấy đi làm, rồi cùng tan tầm. Ở đối diện kí túc xá tương tự người ấy.”

Bình luận phía dưới đều là đoán blogger đó là nam hay nữ, tôi cũng không ngoại lệ. Tôi theo dõi vị blogger được vài ngày rồi. Rất thích những điều người đó viết. Nhìn hết bài đăng của vị đó, cảm thấy cuộc sống người đó rất giống cuộc sống hàng ngày của tôi với Trịnh Uyên. Trong lòng tôi luôn cảm thấy mình tìm được một người bạn vậy.

Trịnh Uyên lướt mắt nhìn, đột nhiên xoa đầu tôi:

– Đần độn.

Tôi không hiểu nổi:

– Mắng ai thế? Cho một tên công nam không tế bào lông mượt như anh xem thật đúng đắn sức.

Tôi tức giận, cầm lấy máy vi tính.

Xuất xứ của tiếng công nam này, là bởi vì tôi ở khoa khoa học xã hội.

Ảnh cười rộ lên, lại xoa xoa đầu tôi.

– Ngốc ghê, nhìn lâu vậy mà còn không nhận ra?

–???

Tôi vẽ mặt đần thối.

– Blogger đó là anh, là vị công nam không có tế bào lông mượt trong miệng em đấy.

Ảnh mặt không đổi gờm điện thoại, sau đó, weibo tôi xuất hiện thông báo mới.

– Người đó chê tôi là công nam không có tế bào lông mượt, không có thư tình.

–!!!

Tôi trợn mắt há hốc mồm. Giờ tôi đã thấm nhuần lời nói bên cạnh ta đều đầy rẫy đại thần.

Một lát sau, tôi cười đều chọc chọc Trịnh Uyên.

– Đại đại, cầu thư tình.

Ảnh không care tôi, tôi tiếp tục chọc chọc.

– Đại đại, cầu làm fan.

Ảnh rốt cục cũng quay người, đề tôi:

– Như em muốn.

Làm xong chuyện đại sự, tôi mới ngồi trước máy tính chia sẻ bài đăng đó, caption viết:

– Cảm ơn anh, em thật sự rất hạnh phúc.

Không bao lâu, tôi đột nhiên có rất nhiều người follow.

Tôi quay đầu nhìn ảnh,

– Vậy có tính công khai không?

– Có.

– Vậy nên, thư tình của em ở đâu?

Tôi hỏi.

Ảnh cầm tay tôi, đặt lên ngực ảnh.

– Ở trong đây.

Tai tôi đỏ rực.

Ba mấy rồi sao vẫn ve vãn vậy!

Tình yêu tới sớm hơn thư tình, cảm giác trước kia là tâm động?

Tôi thân là nam sinh khoa khoa học xa hội không một móng tế bào văn nghệ nào cho rằng đúng vậy, đó là tâm động.

Có câu nói rất đúng: “bạc đầu giai lão”, những lời đó có thể áp dụng với tất cả người yêu. Tôi trước nay vẫn tin, tình yêu, ý nghĩ của nó là cả đời bên nhau.

Sau đó, tôi lấy chân quần quít chân Trịnh Uyên hỏi:

– Anh có phải sớm biết em theo dõi weibo anh không?

Ảnh nhướn mày:

– Đần độn.

Tôi chôn trong chăn cười haha không ngừng.

10. Chương 10

Vài ngày trước, Trịnh Uyên từ chỗ đồng nghiệp cầm một con mèo nhỏ về. Tôi không cho, ảnh rất tụt hứng.

Lúc tám tuổi, tôi từng bị mèo cào, từ đó tôi vẫn cảm thấy hơi ghen ghét mèo. Trịnh Uyên biết vậy mà còn cố nài nỉ.

– Em cũng đừng bắt anh ném mèo đi chứ. Kha Minh đặc biệt tặng cho mình đây, đừng phụ lòng chứ.

Kha Minh là đồng nghiệp tặng cho Trịnh Uyên con mèo. Chuyện là mèo nhà hắn để ba đứa, nuôi không hết mới tặng cho Trịnh Uyên một con.

Trịnh Uyên yêu mèo, bởi vì tôi nên không thể nuôi. Vậy nên nhận được mèo ảnh vui lắm, mấy ngày liền, ôm mèo nhỏ về nhà.

Ảnh giờ mèo cao cao:

– A Tây, kêu ba ba.

A Tây:

– Meow

.

Tôi lui về sau, trong lòng thăm mắng:

– Ba thứ thiếu năng trí tuệ.

Mà Hà Bân cũng yêu mèo, Hứa Nhất Thanh cũng không phải đối nuôi mèo, nên con mèo “A Tây” này cứ thế danh chính ngôn thuận ở trong nhà tôi.

Trịnh Uyên chìm đắm trong việc nuôi mèo, weibo cũng toàn nói mèo, lúc đi làm hay tan tâm đều đi mua cho mèo nào là đồ ăn, nào là phòng ở. Thật nuôi mèo như nuôi đại gia luôn. Vì thế tôi thân chủ gia nay địa vị thăng tấp rút xuống. Chiều nào về nhà đập bốp vào mắt là cảnh Hà Bân tụ lại với Trịnh Uyên thảo luận chuyện nuôi mèo.

Tôi nhịn không được nói:

– Hứa Nhất Thanh, anh có thấy Trịnh Uyên rất hợp với Hà Bân không?

Tôi nhú mày, tính sơ sơ mấy ngày hôm nay, thời gian Hà Bân ngồi với Trịnh Uyên gần bằng thời gian tôi với ảnh luôn. Trong lòng không khỏi hơi chua chua.

Hứa Nhất Thanh liền cảm nhận được nguy cơ, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, sau đó tiến lên ôm Hà Bân:

– Quá trễ, đi ngủ thôi.

Nói xong, bèn tha Hà Bân đang còn mờ mịt đi.

Trịnh Uyên nhìn thôi, có vẻ hơi hờn hờn rồi. Tôi mặt bình tĩnh đi vào phòng.

– Có vào không?

Còn không tới lượt Trịnh Uyên nói, con mèo “không biết xấu hổ” A Tây đã xù lông, mắt to trừng tôi.

Tôi mặt đen thui, “rầm” một tiếng sập cửa.

Trận chiến tranh do nuôi mèo hoàn toàn mở màn.

Nửa đêm, tôi bị ướt đến tỉnh, lúc tỉnh lại, ôi mẹ ời trước mặt là con mèo “ấy”.

“Rầm” Tôi rớt xuống giường.

– Ôi đệt mợ!

Trịnh Uyên cũng tỉnh, nhìn mèo con vô tội.

– Ai cho anh mang mèo lên giường?

Tôi nổi điên.

Trịnh Uyên ngơ ngác.

– Nó tự lên.

Tôi im lặng, ôm chăn chạy tới phòng khách.

– Anh sống với mèo đi. Tạm! Biệt!

Ai có thể hiểu được feeling của người sợ mèo chó! Trịnh Uyên đã bị con mèo đó mê hoặc rồi, đã không còn hiểu tôi nữa rồi.

Ngày hôm sau, mèo biến mất.

Trịnh Uyên cố gắng bắt chuyện.

– Em này, anh tặng mèo đi rồi. Em thấy sao?

– Cho ai?

Tôi liếc mắt nhìn ảnh.

Đúng lúc này, Hà Bân ôm mèo ra:

– Cho tao nè.

– Ha hả!

Tôi tức muốn bỏ nhà, con mèo bé bé đó dám xù lông “sủa” tôi.

Hứa Nhất Thanh hiển nhiên cũng ngửi được mùi nguy hiểm, khuyên Trịnh Uyên:

– Hay là mang mèo về. Tôi bình thường cũng không có thời gian chăm sóc.

Trịnh Uyên bình thường là một tên đàn ông đỉnh thiên lập địa, nhưng gặp chuyện này chỉ có thể như bác gái khóc chút chút, tôi quyết đoán:

– Quyết định vậy.

Sau đó, mèo con trả về.

Trịnh Uyên nằm trên giường ai oán nhìn tôi.

– Con chúng ta không còn.

Ảnh sờ bụng tôi, tôi bắt lấy, tức giận nói:

– Sinh!

11. Chương 11

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, tôi bước vào kỳ nghỉ đông. Năm nay năm mới tới sớm, không lâu Hà Bân với Trịnh Uyên cũng bắt đầu nghỉ đông.

Hứa Nhất Thanh cũng rất tiêu sái, buôn tay giao nhà hàng cho công nhân, phui tay với Hà Bân chạy tới Lệ Giang nghỉ phép. Mà tôi với Trịnh Uyên ở nhà quét Ngũ Phúc.

Nói về việc quét Ngũ Phúc, hai năm nay làm điên đảo nhân dân cả nước. Tôi với Trịnh Uyên cũng bị mọi người kéo đi quét, kết quả quét nghiện.

Bọn tôi dán đầy chữ Phúc trong nhà, mấy chữ Phúc trong baidu cũng quét gần hết.

– Thiếu mỗi “Tận tâm” thôi!

Tôi tức giận tắt trang web.

– Anh có đủ chưa?

Trịnh Uyên không để ý đến tôi. Tôi rướn người qua dùm thì thấy ảnh chỉ mới quét hai tấm phúc thôi.

– Hahahahaha,

Tôi vô tình cười nhạo ảnh.

Ảnh mặt không đổi quay mông về phía tôi, sau đó tiếng thông báo weibo vang lên.

Là Trầm không phải zheng: Có ai quét ngũ phúc không? Cầu ái quốc, phú cường với tận tâm. Nếu có ib, có thể đổi phúc lợi! Cảm ơn mọi người.

Tôi tròn mắt nhìn bình luận phía dưới:

“Đại đại, em có phú cường với ái quốc nè! Cầu add friend”

“Đại đại, cầu đổi bài!”

“Đại đại đại đại”

....

Tôi đáp Trình Uyên nói:

– Anh ăn gian.

Chúng tôi lúc trước có giao là nếu ai không đủ năm tám phúc thì sẽ phải làm việc nhà một tháng. Đương nhiên... nếu cả hai người đều không được thì thôi vậy.

Trình Uyên đắc ý dạt dào đưa điện thoại cho tôi xem:

– Anh được bốn tám liền.

– Anh chơi gian!

– À...

Trình Uyên ngân dài, lấy ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi.

Tôi đá ảnh, ảnh bắt lấy mắt cá chân của tôi.

– Hừ, cho chừa tội coi thường anh.

Ảnh hiềm thấy ngạo kiều một lần, nhưng trong mắt tôi thì chỉ có năm chữ: “Tên tiện hóa yêu diễm!”

Tôi trừng ảnh:

– Còn có một tám chưa có, đắc ý gì?

Ảnh đột nhiên thả chân tôi xuống, sau đó tôi thuận thế lăn từ trên sofa xuống.

Tôi hét:

– Anh làm gì đó?

Tôi xoa mông, vẻ mặt khó chịu đứng lên.

– Anh đi quét phúc.

Anh đi qua cửa nhà phía đối diện, quét chữ phúc trên đó, mất nửa ngày.

– Cậu làm gì đó?

Và cửa mở, một bác gái chống nạnh quát.

Tôi cười trộm, lén đứng bên chế giễu.

Trình Uyên nói:

– Thật xin lỗi.

– Cậu không nói rõ ràng thì đừng hòng đi!

Bác gái túm lấy áo ảnh, một bộ không nói rõ thì liều mạng với mày.

Trình Uyên người này kém nhất là ăn nói với người lớn tuổi, tôi xem đủ mới ra mặt:

– Bác ạ, ảnh chỉ đang quét phước thôi mà. Ấy da, bác xem.

Tôi nín cười, chỉ chỉ chữ phước đằng sau lưng bác.

Bác gái vừa nghe, khí thế xịu xuống. Bà ngượng ngùng nhún vai.

– Vậy... vậy mà không nói sớm.

Nói xong, đi vào.

Cửa đóng, tôi nhìn bộ dáng chật vật của ảnh, cười nói:

– Anh coi bộ dạng ngốc của anh kìa.

Trịnh Uyên còn chưa hết xấu hổ, giả bình tĩnh nói:

– Em nói lại lần nữa?

– Anh coi bộ dạng ngốc của anh kìa.

– Dừng lại.

Ảnh thừa dịp tôi không để ý hôn một cái, sau đó làm bộ chưa có chuyện gì xảy ra quay người đi vào nhà.

Tôi sưng sốt hồi lâu mới phản ứng lại:

– Hồn đản Trịnh Uyên, ngoài hành lang có camera anh biết không?

Tôi nhanh chóng vào nhà, đóng cửa lại, chỉ thấy Trịnh Uyên “ồ” một tiếng, đưa điện thoại cho tôi nhìn:

– Tận tâm, có rồi nhan.

Vì thế cảm giác sung sướng vì được coi màn vừa rồi hoàn toàn biến mất, ngược lại bị tức tối nghiêng rặng. Tôi chạy lên căn Trịnh Uyên một miếng:

– Em mặc kệ, đánh cuộc kia không tính!

– Vậy sao?

12. Chương 12

Lúc Hà Bân với Hứa Nhất Thanh về, là trước ngày trừ tịch hai ngày, hai người bao lớn bao nhỏ xách về, hiển nhiên chơi rất vui.

– Đây, quà hai người.

Hà Bân cho bọn tôi một hộp ngọc, với một ít đặc sản.

Tôi nhận, mở ra, thấy bèn cười to:

– Á dù, sao nay rộng rãi ể?

Hà Bân chống nạnh cười haha:

– Sao? Mà có lấy không? Bớt nói đề.

Hứa Nhất Thanh nghe vậy chọc cậu, Hà Bân thấy bèn quay đầu lại trừng mắt.

Trịnh Uyên cũng lấy đồ bỏ vào túi.

– Sao không lấy chứ? Đúng không, Thời Niên.

Tôi như gạt đầu như gà mổ thóc, đổi được một cái liếc mắt từ Hà Bân.

Tối buổi chiều, bọn họ bỏ giấc xong, Hà Bân tỉnh lực dư thừa kéo tôi đi siêu thị mua đồ Tết, nói gì mà cho nhà thêm chút không khí Tết.

Tôi dựa cửa, không mện không nhạ nói:

– Máy người cũng có ở đây đón năm mới đầu.

Tôi hiểu Hà Bân, chắc là sợ bọn họ về nhà ăn Tết tôi sẽ buồn trong lòng. Chỉ là sống một người nhiều năm như vậy rồi, ngày ba mươi mừng một Tết với tôi cũng không quan trọng như vậy. Nhớ nhà thì vẫn nhớ, từ lúc rời nhà đến nay mỗi năm đến đêm ba mươi đều nhắn tin cho cha mẹ, nhưng không về nhà.

Trịnh Uyên nắm tay tôi:

– Anh sẽ về sớm thôi.

Tôi cười to:

– Không sao, cứ như năm ngoái là được.

Năm ngoái Trịnh Uyên chờ qua mừng một liên trở về, nói dối là công ty tăng ca, còn bị trong nhà mắng một hồi kìa. Nhưng ảnh càng như vậy, tôi lại càng bất an.

Cuối cùng tôi vẫn không ngăn nổi Hà Bân đi siêu thị.

Vào siêu thị, Hà Bân giống như thấy thiên đường, lấy đồ nhanh như chớp vậy.

– Hứa Nhất Thanh, lấy cái này nha. A, a, a, cái kia nữa!

Cậu một bên chỉ tay một bên lấy đồ.

Tôi nhìn Hứa Nhất Thanh dở khóc dở cười:

– Hà Bân, mày mua cho tao hay mua cho mày đấy?

Hà Bân không thèm quay đầu.

– Đương nhiên chia đôi, chờ lúc tao về còn có cái ăn.

À— ra vậy. Cái gọi là mua đồ Tết hóa ra chỉ là một cái cớ cho việc mua đồ ăn vặt, thỏa mãn dạ dày không đầy của cậu ta thôi.

Tôi nói với Trịnh Uyên vậy, Trịnh Uyên trả lại một biểu tình bí hiểm.

Đợi lúc trả tiền, Hà Bân nhìn con số “520” trên máy tính tiền mới quay đầu nhìn tôi.

– Thời Niên, hay là AA* đi.

(*AA: chia tiền)

Tôi nhìn Trịnh Uyên, ảnh che bóp nói:

– Hay là bỏ lại một chút nhể?

Chỉ thấy người bán hàng mặt trầm xuống.

Hứa Nhất Thanh làm bộ không thấy, cười tủm tỉm nói:

– Cái này, cái này còn cái này nữa, tôi trả. Phiên ngài.

Người bán hàng đen mặt:

– Được.

Buổi tối, tôi lẩn trên giường ăn đồ ăn vặt, Trịnh Uyên đi tới nói:

– Anh định năm nay nói cha mẹ.

– Nói cái gì?

Tôi nghi hoặc nhìn ảnh.

– Quan hệ của mình.

–!!!!

Tôi ngạc nhiên, tay bốc đồ ăn cũng dừng.

– Anh chắc chứ?

– Chắc.

Trịnh Uyên kiên định nói:

– Anh nghĩ lâu rồi, anh muốn ở với em, trước sau gì cũng phải nói.

Nghe xong, tôi im lặng. Từ tư tâm, tôi muốn anh nói, bởi vì tôi muốn sống với anh. Nếu anh không nói với nhà, chúng tôi sớm muộn cũng tách ra. Nhưng từ góc độ người nhà anh, tôi lại không muốn, vì tôi biết rõ, nói chuyện này phải trả giá lớn thế nào.

– Anh hãy nghĩ kĩ lại đi.

Trịnh Uyên nhìn tôi, gật đầu.

13. Chương 13

Đợi đến năm mới, bọn Hà Bân mới vội thu dọn hành lý về nhà.

Hứa Nhất Thanh đi trước, vì nhà xa. Còn lại Hà Bân với Trịnh Uyên đều nhìn tôi.

Tôi buồn cười vỗ vai họ:

– Cút đi, cũng không phải không gặp lại.

– Ày, bọn tao không phải là lo cho mày sao?

Hà Bân liếc mắt cuối cùng dùng hai chữ “tuyệt tình” nói tôi xong bị tôi đá khỏi nhà.

Trịnh Uyên vẫn còn đứng im tại cửa, im lặng diễn “Tình thâm như biển” với tôi. Tôi nhìn không nổi, thuận tay đẩy anh ra khỏi nhà:

– Buổi tối call video, giờ thì mau đi đi.

– Em....

Anh nhìn tôi.

Tôi quay mặt đi.

– Đều là đàn ông, nói nhiều cái gì.

Nói xong tôi làm bộ thoải mái đóng cửa lại, thở dài.

“Đều là đàn ông, nói nhiều cái gì”. Lòng tôi nặng trĩu. Người trong nhà đi gần hết, nhà trống trải hẳn.

Ai! Sống qua mấy ngày đoàn viên ở Trung Quốc cũng thiệt gian nan.

Tôi gượng cười, đi đến cửa sổ, nhìn xuống. Trịnh Uyên cũng ngồi vào trong xe, cái xe màu đen không nổi bật có rèm che chậm rãi chuyển động, ngày càng xa tầm mắt tôi.

Tôi còn nhớ rõ lần ấy bọn tôi đi mua xe, chọn chọn một hồi vẫn chọn một cái xe giá hời, đa dụng. Lúc đó về nhà tôi còn cười Trịnh Uyên, nói sao muốn mua cái xe tốt mà.

Nghĩ vậy, không hiểu sao lại đa sầu đa cảm chút.

Ai! Năm mới chết tiệt. Nhiều năm vậy rồi mà chưa quen nữa.

Tôi bắt đầu dọn nhà.

Đợi đến tối, cảm giác năm mới càng ngày càng rõ, bên ngoài tiếng pháo hoa đã từng trập trập vang lên.

Tiệc mừng năm mới trên Tv cũng bắt đầu rồi, vẫn quen thuộc như vậy.

Tôi như thường nhắn cho cha mẹ một tin chúc tết, vẫn không có hồi âm. Trong lòng cảm giác mong chờ tắt dần, nói không thất vọng là nói dối.

Mấy chương trình rồi, nhưng không có một cái nào tôi thích. Nhét đồ ăn vặt vào miệng, chẳng nếm ra vị gì cả.

Đột nhiên điện thoại rung, tôi cầm lên, vừa nhìn ánh mắt liền sáng rỡ.

– Thời Niên, mẹ đây. Một người bên ngoài phải cẩn thận, phải biết chăm sóc bản thân. Cha con như vậy đây, đừng để ý tới ông. Mẹ sớm tha thứ cho con. Vài ngày nữa mẹ sẽ tới thăm con.

Xem xong, tay tôi run rẩy, hốc mắt biến đỏ, chậm rãi đọc lại từng câu từng chữ trong tin nhắn để chắc chắn tôi không nhìn nhầm.

(Bóng: Thật ra, lúc tôi đọc qua vẫn không thấy gì, nhưng lúc edit nhìn từng câu từng chữ, bỗng thấy một nỗi xót xa nhẹ nhẹ, phất qua tim. Nhẹ nhưng thấm)

Tin nhắn đầu tiên từ lúc bỏ nhà đi, tuy là mẹ lên cha nhắn, nhưng vậy là đủ rồi.

Gần chỗ tôi trọ có một quảng trường. Quảng trường có một màn hình lớn, ở trên hiện thời gian đếm ngược tới năm mới.

Tôi vội chạy đến, đứng ở quảng trường cùng mọi người đón chào năm mới.

Điện thoại reo vang, là Trịnh Uyên.

– Thời Niên, áo khoác đỏ mặc đẹp lắm.

Đầu kia vang lên tiếng cười vui vẻ của Trịnh Uyên.

Tôi cúi đầu nhìn quần áo mình.

– Sao anh biết?

– Nhìn đằng sau.

Tôi xoay người, cách không xa là Trịnh Uyên.

“Mười, chín, tám, bảy...”

Bên người truyền tới tiếng đếm ngược tới năm mới, tôi không thèm để ý nữa.

Tôi chạy tới, ôm lấy anh.

– Năm mới vui vẻ, Thời Niên à.

Anh ôm lại.

– Năm mới vui vẻ!

Bởi vì quảng trường người nhiều, nên không ai rảnh quan tâm chúng tôi.

– Sao anh tới đây?

Tôi cầm tay anh, kích động trong lòng không tắt.

– Bởi vì không muốn để em một mình.

Anh nói vậy.

Bọn tôi nhìn nhau, còn có gì hạnh phúc khi người yêu ở cạnh bên?

Còn gì may mắn hơn liếc mắt nhận ra người trong đám đông tấp nập?

Tôi nghĩ vậy.

– Năm nay nhất định sẽ rất tốt.

14. Chương 14

Sau đêm đó, Trịnh Uyên lại về nhà, từ đó ba ngày trôi qua nhưng không có tin tức.

Tôi gấp đến xoay quanh. Gọi cho Hà Bân với Hứa Nhất Thanh, bọn họ cũng không có tin về Trịnh Uyên. Lại gọi cho bạn ảnh, cũng không biết nốt. Cuối cùng không còn cách nào khác gọi cho nhà Trịnh Uyên, nói mình là đồng nghiệp ảnh.

Không hiểu sao, nhà Trịnh Uyên có hơi chống cự với cuộc gọi của tôi, để lại câu “không biết” rồi cúp máy.

Manh mối duy nhất tìm Trịnh Uyên cũng bị cắt đứt... Tôi nghĩ rất nhiều, có khi nào ảnh mất điện thoại hay gặp chuyện gì ngoài ý muốn không?

Cha mẹ ảnh sao lại có thái độ như vậy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Tôi không dám nghĩ tiếp.

Đúng lúc tôi muốn báo cảnh sát, thì có tiếng gõ cửa.

Tôi vội đi mở cửa, ngoài cửa đứng người mà tôi đang muốn tìm.

Trịnh Uyên chống cửa, thoát nhìn có chút suy yếu.

– Đỡ anh vào với.

Ảnh rút cuộc gặp chuyện gì, tôi tuy đầy bụng câu hỏi, nhưng cũng đành đỡ ảnh vào phòng trước.

Trịnh Uyên nằm úp sấp trên sofa, “Hít” một tiếng.

– Anh sao thế?

Tôi nhú mào, mặt mày lo lắng.

Ảnh cười khổ:

– Bị cha đánh, đụng vào miệng vết thương.

Ảnh chỉ sau lưng, ý bảo tôi cởi đồ ảnh ra.

Tôi cởi áo khoác trùm ảnh, vừa cởi đồ bên trong thì phát hiện sau lưng ảnh toàn vết roi, nhìn mà ghê.

– Anh sao thế!

Tôi kích động đứng lên, không tin nổi hỏi. Cảm giác đau lòng từng chút tích tụ.

Ảnh không nói, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, hoảng sợ nhìn ảnh:

– Anh vậy mà dám nói với người nhà?

Ảnh cười rộ lên, gật đầu.

– Đậu! Nhiều năm vậy không sống tốt sao, khổ thân.

Tôi hung hăng chạm vào miệng vết thương của ảnh, chỉ thấy ảnh nhe răng nhếch miệng.

Trịnh Uyên giống như tôi năm đó bị cha tôi đuổi ra vậy. Chỉ là lúc đó tôi chỉ có một người, còn bây giờ Trịnh Uyên có tôi, có thể chăm sóc lẫn nhau.

– Vậy chúng ta có thể ở bên nhau rồi.

Ảnh nói.

Tôi thở than:

– Vậy cha mẹ anh thì sao? Mặc kệ?

Cái gì mà ở bên nhau, dù Trịnh Uyên không nói, chắc ảnh cũng buồn lắm.

Ảnh không còn khí thế như nãy, nói nhỏ:

– Một ngày nào đó họ sẽ tha thứ thôi.

Nói xong lại nói:

– Em nói xem như vậy có tính là vì vợ liều mạng không?

Tôi hừ lạnh, tìm thuốc cho ảnh.

Miệng vết thương của Trịnh Uyên đã để hai ngày. Ở nhà có xử lý một lần, nhưng tôi không dám chậm trễ, vì miệng vết thương không xử lý tốt, ảnh đã hơi sốt nhẹ rồi.

Trịnh Uyên nằm trên đùi tôi, tôi không nường tay đập lên đầu ảnh:

– Mau lặn về nói chuyện với mẹ anh, dù gì lòng phụ nữ cũng mềm, bà sẽ khuyên cha anh.

Ảnh híp mắt, hưởng thụ cảm giác đau đớn giảm dần:

– Bà cũng mềm lòng rồi.

Tôi thở dài, lặn nữa. Loại người như bọn tôi, muốn an ổn thì phải cô phụ cha mẹ.

Trịnh Uyên hiểu lòng tôi, an ủi ngược lại:

– Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên.

– Vậy nên ba ngày anh mất tích là vì chuyện này?

Ảnh ừ, nói:

– Nói với cha anh, ông bèn rút roi đánh, sau đó tịch thu điện thoại. Lớn như vậy rồi, còn bị như vậy.

– Sau đó thì sao?

– Nhịn không được, sợ em lo. Bèn nhân lúc bọn họ ra ngoài cạy khóa chạy về. Có để lại tờ giấy, họ hẳn sẽ hiểu lòng anh.

Lòng tôi khổ sở, mắng một câu:

– Ngu ngốc.

15. Chương 15

Chuyện đã xảy ra, không thể quay về nữa. Tôi với Trịnh Uyên hai người làm bạn, mấy ngày hôm nay vẫn nhấm một chút ngọt ngào.

Từ ngày đó, cha mẹ Trịnh Uyên cũng không có liên lạc ảnh, giống như đã buông tha nhưng không chấp nhận, ngắn gọn là tình huống không khả quan lắm.

Sáng sớm mùng mười, tiếng đập cửa vang lên ầm ĩ. Tôi đang trong mộng trộn mắt, lại nhắm lại:

– Trịnh Uyên mau đi mở cửa.

Tôi lấy chân đạp ảnh. Mấy ngày nay ảnh làm rất dữ, làm buổi sáng tôi không thể nào dậy nổi. Thật là đánh tới ảnh là tôi toàn bầm giương.

Trịnh Uyên lật người, không phản ứng.

Bên ngoài im lặng một chốc, rồi “cộc cộc” tiếng đập cửa lại vang lên.

Tôi nóng rồi:

– Anh mà còn không mở cửa thì tối ngủ sô pha.

Trịnh Uyên giật mình tỉnh lại, chân lê đôi dép lê ra ngoài.

– Chào bác, sao bác lại tới đây?

Cửa truyền tới tiếng nói, tôi cũng tỉnh hẳn.

“Bác” á hả?

Tôi mặc vội đồ ngủ, vội vã chạy ra ngoài.

Ngoài cửa quả nhiên là mẹ tôi, bà quả thật có nói sẽ tới hai ngày trước đó.

– Mẹ, sao mẹ tới không gọi con một tiếng.

Tôi hơi kích động nói.

Đây là lần đầu tiên từ lúc tôi thăng thần mà gặp được mẹ, nói không cảm xúc là giả. Tôi không ngờ trước đó chỉ là nhấn một cái địa chỉ, mà bà cũng nhớ, mà có nghĩa lúc đó... bà cũng mềm lòng rồi.

Trịnh Uyên đầu ỏ gà mặc áo ngủ, có hơi xấu hổ xoay người nói thảm tai tôi:

– Em à, ấn tượng đầu tiên của mẹ về anh đều nát bét rồi.

Con dâu lần đầu ra mắt mẹ vợ mặc một thân áo ngủ. Ánh mắt tôi nhìn Trịnh Uyên cũng bối rối theo.

– Mẹ, bọn con đi thay đồ, mẹ vô ngồi đã.

Tôi dẫn mẹ tôi đi vào, nói.

Bà trả lời, nhìn chăm chú vào cổ tôi một lúc, đến tận lúc tôi nổi cả da gà lên mới nói:

– Ừm, đúng là nên thay quần áo che lại.

Tôi sững sốt, kéo Trịnh Uyên vào trong phòng.

Đợi lúc vào phòng nhìn vào gương, tôi mới biết hôm qua Trịnh Uyên mút ra một cái ô mai to tướng trên cổ tôi, nhìn đúng chói mắt luôn.

Tâm trạng tôi cũng bị kéo xuống âm, xoay người cắn mạnh vào cổ Trịnh Uyên hét to:

– Tối nay đừng hòng ngủ trên giường.

Đệt, mẹ tôi lúc nhìn vào nghĩ sao trời!

Trịnh Uyên bị tôi cắn tới mặt đỏ, kêu khổ thấu trời:

– Một đời anh danh của anh cũng bị hủy hết được không?

Hai người mặt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng không dám để mẹ tôi đợi lâu, một trước một sau ra khỏi phòng.

– Máy thứ “ấy” anh không để tùm lum đâu nhỉ.

Tôi nhỏ giọng nói.

Trịnh Uyên nghĩ nghĩ, lắc đầu.

– Mẹ, mẹ ở lại đây vài ngày đi ạ.

Tôi ngồi xuống cạnh bà, cầm tay bà nói.

Trịnh Uyên bưng tới một ly trà, đưa cho bà nói:

– Đúng ạ, Thời Niên em ấy rất nhớ bác.

Bà nhận lấy chén trà.

– Cha con, ông ấy...

– Ông ấy vẫn không đồng ý ạ?

Bà nhìn tôi.

– Thật ra ông sớm mềm lòng, chỉ là không chịu bỏ xuống mặt mũi. Mẹ nói ông là về quê vài ngày, ông không biết mẹ tới đây.

Ý là chịu ở thêm vài ngày.

Tuy cha tôi không chịu, nhưng thái độ của mẹ làm tôi rất vui.

Chúng tôi trò chuyện với bà một lúc về chuyện nhà, bà mới bắt đầu vào đề tài:

– Tiểu Trịnh này, người nhà con có biết chuyện này không?

Bà đây là che chở tôi, sợ người nhà Trịnh Uyên không biết làm tôi chịu thiệt.

Trịnh Uyên gật đầu,

– Cha mẹ con biết cả, chỉ là...

Bà thở dài:

– Biết là tốt. Cha mẹ con phản ứng vậy cũng bình thường, con để họ chút thời gian suy nghĩ. Năm đó Thời Niên cũng...

Đề tài là chuyện này, làm không khí trầm trọng hẳn lên.

16. Chương 16

Bà nói sẽ ở đây ba ngày, chúng tôi gọi cho bọn Hà Bản để bà ở cách vách.

Trịnh Uyên vừa tắm xong ngồi đầu giường, tôi lấy sấy tóc cho anh.

Ảnh một mặt ngoan ngoãn sấy, một mặt không xấu hổ hồng hôn tôi, tôi trốn ra sau, nói:

– Đừng quậy.

Ảnh hết vui, để máy sấy qua bên, bĩu môi giống cô vợ nhỏ.

Tôi cười khúc khích, làm bộ như cố gắng cho ảnh hôn một cái, vừa định tách ra đã bị ảnh đè lại.

Trịnh Uyên thật giống tên trộm, được chút ngon ngọt là lần tới.

Tình khó kiểm soát, hôn hôn liền mất khống chế. Chờ lúc có chút khe hở tôi mới thở dốc nhớ tới mẹ tôi còn ở cách vách, mà chỗ này cách âm không tốt.

Đồ bị cởi một nửa, tai tôi đỏ bừng:

– Trịnh Uyên, anh đứng dậy đã.

Trịnh Uyên sững sốt, một bộ không tin nổi nhìn tôi, rồi kéo tay tôi đặt lên “tiểu Trịnh” đã ngẩng cao của ảnh.

Tôi cũng xấu hổ, từ lúc bọn tôi ở bên nhau chuyện này chưa từng bị ngừng giữa chừng, nhưng mà...

– Mẹ em còn ở cách vách.

Tôi cẩn thận nhìn ảnh, mắt ảnh lửa dục sắp tràn ra rồi.

Nhưng ảnh vẫn nghe tôi đứng lên, thoáng nhìn phía dưới.

– Giờ sao đây?

Tôi cũng tỉnh táo, nhân tiện nói:

– Hay là tưới nước thử xem, làm nó tắt lửa đã.

Ảnh nghe xong thúi mặt đi vào nhà vệ sinh.

Tôi lén lút hả hê, nhưng không đợi tôi đặc ý xong mẹ đã đẩy cửa vào.

– Mẹ!

Tôi giật cả mình, cả người run lên.

Bà bưng hoa quả vào, cười nói:

– Dọa tới con. Ăn đi.

Tôi vội vàng nhận lấy.

Bà nhìn xung quanh một vòng,

– Tiểu Trinh đâu?

Lòng tôi dừng chút, chột dạ nói:

– A... hình như ảnh đang tắm.

Tôi nhìn về hướng phòng vệ sinh, đầu không khỏi nghĩ lan man.

– Ra vậy, mẹ ra ngoài nha. Các con ngủ sớm đi.

– Dạ, vâng.

Chờ bà ra cửa, tôi mới khóa kỹ cửa. Không lâu sau Trinh Uyên cũng ra.

– Anh thấy sao?

Tôi khẩn trương nhìn ảnh.

Ảnh nhìn có vẻ rất không vui,

– Suýt nữa là héo rồi.

– ...

Tôi câm lặng, rồi cười haha.

Ảnh nhéo tai tôi, tôi đẩy ra, cười:

– Anh cũng có ngày hôm nay. Để coi anh còn dám hoành hành không.

Đêm nay bọn tôi không dám làm bậy, nghiêm túc đắp chăn thuần khiết ngủ, một đêm mộng đẹp.

Hôm sau, Trinh Uyên đề nghị dẫn mẹ tới một chỗ nguy Quảng trường Thời Đại* xem thử thời trang mùa xuân. Mẹ tôi nghe vậy muốn từ chối, nhưng bị tôi khuyên.

(*: chỗ này tui muốn giải thích một chút. Theo bản raw thì nó nói là Trinh Uyên dẫn mẹ Thời Niên tới MỘT NHÀ THỜI ĐẠI QUẢNG TRƯỜNG () mới mở. Tra thì nó nói đó là Quảng trường Thời đại ở USA, nên việc dẫn đi là không thể. Mà quảng trường thời đại là trung tâm thương mại, tui nghĩ ý tác giả ở đây là dẫn tới trung tâm thương mại NHƯ Quảng trường thời đại. Chỗ đó tui có thể thay bằng trung tâm thương mại mới mở, nhưng sau khi suy nghĩ tui quyết định để là NGUY Quảng trường Thời đại, tức là Quảng trường thời đại ở dạng fake đó, mọi người hiểu ý tui muốn nói không? Tui để chỉ là vì muốn nó có vẻ sát bản gốc thôi)

– Mẹ, chúng ta nhiều năm không gặp. Mẹ cứ để tui con hiếu kính đi.

Bà nghe vậy chỉ có thể đồng ý.

Trịnh Uyên có vẻ còn vui hơn cả tôi, có cơ hội thể hiện trước mặt mẹ vợ, ảnh chỉ hận không thể giải quyết mọi chuyện cho bà thôi.

Thừa dịp ảnh đi lấy xe, bà mới hỏi tôi:

– Xe là nó mua hử con?

Tôi nghi hoặc nhìn bà, gật đầu:

– Sao vậy mẹ?

Bà lại hỏi:

– Đăng kí tên ai?

– Tên con, sao vậy mẹ?

Tuy bình thường đăng ký tên Trịnh Uyên, nhưng xe này là quà sinh nhật ảnh tặng tôi, dù sao ngày thường tôi cũng không dùng tới.

Bà nhìn tôi bằng một ánh mắt như nhìn đứa ngu vậy, tay chột chột đầu tôi:

– Con khờ thiệt hay giả vậy! Đồng tính sao có thể giống vợ chồng chứ? Nó cho càng nhiều thì con càng thiệt.

Bà che chở tôi, tôi biết, nhưng bà nói vậy tôi cũng hơi không vui.

– Mẹ—

Tôi kéo dài nói.

Bà cũng hết cách, nói:

– Rồi rồi, mẹ biết rồi.

Nói xong xe cũng tới.

Hôm nay người tới mua đồ không nhiều, mẹ tôi mặc thử vài bộ đồ đều xua tay nói:

– Không cần.

Trịnh Uyên sớm thấy hành động mở xem giá tiền, bước lên trước nói với người bán hàng:

– Đều lấy.

Mẹ tôi nói xa xỉ, nhưng mặt cũng sắp cười tới nở hoa.

Trong lúc về nhà, mẹ tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi, xe vững vàng lăn bánh.

Tôi nhỏ giọng hỏi:

– Sao lại mua nhiều đồ vậy? Tốn bao nhiêu tiền.

Trịnh Uyên cười hì hì:

– Năm sau anh được thăng chức tăng lương.

Tôi tròn tròn mắt:

– Thiệt giả vậy?

– Thiệt chứ, mới biết đây.

Ảnh đưa tay qua nắm tay tôi.

17. Chương 17

Bà nói sẽ ở đây ba ngày, chúng tôi gọi cho bọn Hà Bản để bà ở cách vách.

Trịnh Uyên vừa tắm xong ngồi đầu giường, tôi lấy sấy tóc cho anh.

Ảnh một mặt ngoan ngoãn sấy, một mặt không xấu hổ hồng hôn tôi, tôi trốn ra sau, nói:

– Đừng quậy.

Ảnh hết vui, để máy sấy qua bên, bĩu môi giống cô vợ nhỏ.

Tôi cười khúc khích, làm bộ như cố gắng cho ảnh hôn một cái, vừa định tách ra đã bị ảnh đè lại.

Trịnh Uyên thật giống tên trộm, được chút ngon ngọt là lần tới.

Tình khó kiểm soát, hôn hôn liền mất khống chế. Chờ lúc có chút khe hở tôi mới thở dốc nhớ tới mẹ tôi còn ở cách vách, mà chỗ này cách âm không tốt.

Đồ bị cởi một nửa, tai tôi đỏ bừng:

– Trịnh Uyên, anh đứng dậy đã.

Trịnh Uyên sững sốt, một bộ không tin nổi nhìn tôi, rồi kéo tay tôi đặt lên “tiểu Trịnh” đã ngẩng cao của ảnh.

Tôi cũng xấu hổ, từ lúc bọn tôi ở bên nhau chuyện này chưa từng bị ngừng giữa chừng, nhưng mà...

– Mẹ em còn ở cách vách.

Tôi cẩn thận nhìn ảnh, mắt ảnh lửa dục sắp tràn ra rồi.

Nhưng ảnh vẫn nghe tôi đứng lên, thoáng nhìn phía dưới.

– Giờ sao đây?

Tôi cũng tỉnh táo, nhân tiện nói:

– Hay là tưới nước thử xem, làm nó tắt lửa đã.

Ảnh nghe xong thúi mặt đi vào nhà vệ sinh.

Tôi lén lút hả hê, nhưng không đợi tôi đắc ý xong mẹ đã đẩy cửa vào.

– Mẹ!

Tôi giật cả mình, cả người run lên.

Bà bưng hoa quả vào, cười nói:

– Dọa tới con. Ăn đi.

Tôi vội vàng nhận lấy.

Bà nhìn xung quanh một vòng,

– Tiểu Trịnh đâu?

Lòng tôi dừng chút, chột dạ nói:

– A... hình như ảnh đang tắm.

Tôi nhìn về hướng phòng vệ sinh, đầu không khỏi nghĩ lan man.

– Ra vậy, mẹ ra ngoài nha. Các con ngủ sớm đi.

– Dạ, vâng.

Chờ bà ra cửa, tôi mới khóa kỹ cửa. Không lâu sau Trịnh Uyên cũng ra.

– Anh thấy sao?

Tôi khẩn trương nhìn ảnh.

Ảnh nhìn có vẻ rất không vui,

– Suýt nữa là héo rồi.

– ...

Tôi cảm lạnh, rồi cười haha.

Ảnh nhéo tai tôi, tôi đẩy ra, cười:

– Anh cũng có ngày hôm nay. Để coi anh còn dám hoành hành không.

Đêm nay bọn tôi không dám làm bậy, nghiêm túc đắp chăn thuần khiết ngủ, một đêm mộng đẹp.

Hôm sau, Trịnh Uyên đề nghị dẫn mẹ tới một chỗ nguy Quảng trường Thời Đại* xem thử thời trang mùa xuân. Mẹ tôi nghe vậy muốn từ chối, nhưng bị tôi khuyên.

(*: chỗ này tui muốn giải thích một chút. Theo bản raw thì nó nói là Trịnh Uyên dẫn mẹ Thời Niên tới MỘT NHÀ THỜI ĐẠI QUẢNG TRƯỜNG () mới mở. Tra thì nó nói đó là Quảng trường Thời đại ở USA, nên việc dẫn đi là không thể. Mà quảng trường thời đại là trung tâm thương mại, tui nghĩ ý tác giả ở đây là dẫn tới trung tâm thương mại NHƯ Quảng trường thời đại. Chỗ đó tui có thể thay bằng trung tâm thương mại mới mở, nhưng sau khi suy nghĩ tui quyết định để là NGUY Quảng trường Thời đại, tức là Quảng trường thời đại ở dạng fake đó, mọi người hiểu ý tui muốn nói không? Tui để chỉ là vì muốn nó có vẻ sát bản gốc thôi)

– Mẹ, chúng ta nhiều năm không gặp. Mẹ cứ để tui con hiếu kính đi.

Bà nghe vậy chỉ có thể đồng ý.

Trịnh Uyên có vẻ còn vui hơn cả tôi, có cơ hội thể hiện trước mặt mẹ vợ, ảnh chỉ hận không thể giải quyết mọi chuyện cho bà thôi.

Thừa dịp ảnh đi lấy xe, bà mới hỏi tôi:

– Xe là nó mua hử con?

Tôi nghi hoặc nhìn bà, gật đầu:

– Sao vậy mẹ?

Bà lại hỏi:

– Đăng kí tên ai?

– Tên con, sao vậy mẹ?

Tuy bình thường đăng ký tên Trịnh Uyên, nhưng xe này là quà sinh nhật ảnh tặng tôi, dù sao ngày thường tôi cũng không dùng tới.

Bà nhìn tôi bằng một ánh mắt như nhìn đứa ngu vậy, tay chột chột đầu tôi:

– Con khờ thiệt hay giả vậy! Đồng tính sao có thể giống vợ chồng chứ? Nó cho càng nhiều thì con càng thiệt.

Bà che chở tôi, tôi biết, nhưng bà nói vậy tôi cũng hơi không vui.

– Mẹ—

Tôi kéo dài nói.

Bà cũng hết cách, nói:

– Rồi rồi, mẹ biết rồi.

Nói xong xe cũng tới.

Hôm nay người tới mua đồ không nhiều, mẹ tôi mặc thử vài bộ đồ đều xua tay nói:

– Không cần.

Trịnh Uyên sớm thấy hành động mở xem giá tiền, bước lên trước nói với người bán hàng:

– Đều lấy.

Mẹ tôi nói xa xỉ, nhưng mặt cũng sắp cười tới nở hoa.

Trong lúc về nhà, mẹ tôi mệt mỏi ngủ thiếp đi, xe vũng vàng lăn bánh.

Tôi nhỏ giọng hỏi:

– Sao lại mua nhiều đồ vậy? Tốn bao nhiêu tiền.

Trịnh Uyên cười hì hì:

– Năm sau anh được thăng chức tăng lương.

Tôi tròn tròn mắt:

– Thiệt giả vậy?

– Thiệt chứ, mới biết đây.

Ảnh đưa tay qua nắm tay tôi.

18. Chương 18

Hứa Nhất Thanh xuất viện, Hà Bân không tới. Mà buổi tối lúc tôi về, Hứa Nhất Thanh đã thu dọn hành lý rời đi.

Bọn tôi vừa vào cửa, đã thấy hắc xách hành lý ra ngoài.

Tôi nghi hoặc, trong lòng lộp bộp, cảm giác có chuyện không may đã xảy ra.

– Anh đi đâu vậy?

Hứa Nhất Thanh phức tạp nhìn tôi, dừng chân:

– Tôi rời đi.

– Cậu có biết lần này rời đi sẽ có kết cục gì không?

Trịnh Uyên nói thẳng.

Hứa Nhất Thanh có vẻ cực kì đau khổ, hắc một tay cầm hành lý, một tay cầm điều thuốc.

Nhưng không hiểu sao hắc vừa rút điều thuốc ra đã cất về, sau đó thở dài.

Tôi cảm thấy hắc muốn nói rồi lại thôi, giống như có chuyện gì mà chúng tôi không biết, nhưng cuối cùng hắc vẫn im lặng, chỉ nói:

– Là tôi có lỗi với Hà Bân.

Nói xong, hắc tiếp tục bước đi.

Tôi nhin không được nói lớn:

– Anh đây là buông tay sao?

Hắc quay đầu lại, kiên định nói:

– Không.

Hứa Nhất Thanh dù nói vậy, nhưng vẫn không dừng bước, lần này đi không biết bao giờ sẽ gặp lại. Mà đoạn tình cảm này của Hà Bân cũng đến đây là kết thúc.

Tôi bất đắc dĩ, quay sang hỏi Trịnh Uyên:

– Giờ em nên làm gì?

Trịnh Uyên hiển nhiên cũng vô lực như tôi.

– Anh cũng không biết.

Sau đó vài ngày, Hà Bân không nói chuyện, cũng không đi làm. Nếu không phải không thể không ra cửa thì cậu ấy cũng không thềm ra.

Tôi nhìn không được, dùng chìa khóa mở cửa phòng, mới lôi cậu ấy ra khỏi ổ chăn.

– Hà Bân, mày vậy không ổn, đàn ông lên nào.

Tôi có chút hận sắt không thành thép.

Cậu ấy suy sút ngồi lên, không vui vẻ như xưa. Cậu ấy nhìn tôi:

– Thời Niên, mày với Trịnh Uyên rất tốt. Mày không phải tao, mày không hiểu.

Cậu ấy oán trách tôi, tôi cũng không biết nói gì.

Thật vậy, tôi quá nóng vội, muốn cậu ấy tốt lên, lại quên mất tôi không trải qua nỗi khổ của cậu ấy. Cho dù là từng chia tay, nhưng vẫn rất hòa bình tách ra.

Tôi không còn cách khác, chỉ nói:

– Hứa Nhất Thanh nói, hắn sẽ không buông tay.

Từ lúc đó, Hứa Nhất Thanh cũng không liên hệ với chúng tôi. Mà Hà Bân ở lại đây một đoạn thời gian rồi cũng chuyển đi.

Vốn là bốn người vui vẻ ở chung, nay đều đi hết chỉ còn tôi với Trịnh Uyên.

Ngày ngày trôi qua cũng không tốt như tưởng tượng, mọi chuyện có chút rắc rối.

Ngày Hà Bân chuyển đi, tôi có khuyên. Nhưng cậu ấy chỉ cười, nói ở lại cũng chỉ chen ngang giữ tôi với Trịnh Uyên.

Nói trắng ra là bọn tôi quá hạnh phúc làm cậu ấy thấy nhớ nhưng, cậu ấy không muốn ghen tị, sợ không khống chế được cảm xúc cãi nhau với bọn tôi.

Trịnh Uyên nói:

– Được, cậu cũng phải chăm sóc tốt bản thân.

Nói xong, Hà Bân rời đi.

Cửa đóng, tôi trừng Trịnh Uyên, trách ảnh không giúp tôi.

Thật ra nói vậy, tôi cũng chỉ là nhìn bộ dáng “Bọn bạn xa lánh” của Hà Bân mà không đành lòng thôi.

Trịnh Uyên ngồi trên sofa, hai tay khoanh lại:

– Còn cách nào đâu.

Tôi cảm thán:

– Hứa Nhất Thanh thật là...

Không có Hà Bân với Hứa Nhất Thanh, cuộc sống trở nên yên ắng lạnh lùng rất nhiều, như năm mới ấy, cũng không còn cảm giác sắp sang năm nữa, bởi vì lần này bọn họ cùng không quay về nữa.

Chỉ còn bọn tôi, mắt to trừng mắt nhỏ

19. Chương 19

Nửa năm sau.

Trịnh Uyên lại thăng chức, tôi vẫn là giảng viên như thường. Tiền lương hai bọn tôi gộp lại cũng nhiều.

Trịnh Uyên ngồi trên giường nói:

– Ngày mai chúng mình lại đi xem phòng?

Gần đây tôi với anh đang nhìn trúng một căn phòng, tuy hơi nhỏ nhưng đường xá không tệ. Tháng trước mẹ tôi đến thăm, dúi cho tôi một cái thẻ, cũng không ít.

Bà nói:

– Vốn định cho vợ con, nhưng giờ lấy mua phòng đi.

Tôi không nhận, bà vẫn kiên trì, nói cha cho tôi.

Tôi vừa nghe thì biết cha tôi bảo thủ nhưng mềm lòng. Nghĩ vậy, tôi cuối cùng vẫn nhận tấm thẻ đó.

Ngày ấy tôi về nhà, Trịnh Uyên lấy ra một cái thẻ, nói:

– Cha anh cho anh.

Tôi ngẩn ngơ, rồi cũng lấy ra tấm thẻ từ trong túi:

– Là mẹ em cho.

Bọn tôi ngẩn ra, rồi nhìn nhau cười. Vậy là coi như người nhà đã chấp nhận rồi.

Nghĩ vậy, tôi sung sướng nói:

– Được, vậy mai thanh toán nhà đi.

Tiền của bọn tôi + tiền người nhà > tiền nhà.

(bản QT không phải thế này đâu nhá, tui thích thì tui dịch vậy thôi)

Ngày hôm sau, bọn tôi đi xem nhà, không do dự mua luôn.

Phòng chưa được trang hoàng, vì thế tôi mới nói:

– Chỗ này là phòng khách, để cái sofa bự bự vô, bên kia để ổ cắm. Vậy là em có thể vừa nằm sofa vừa xem TV rồi. Bên kia là phòng ngủ, có thể để giường hơi bự. Sau đó...

Tôi hưng cmn phấn hoa chân múa tay, lên kế hoạch cho nhà chúng tôi.

Ảnh nhìn tôi cười, cầm tay tôi:

– Nhà chúng mình chắc chắn rất tuyệt. À mà còn có thể nuôi thêm con chó.

Tôi gạt đầu, vẻ mặt đầy chờ mong.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà kéo bóng bọn tôi ra rất dài. Chúng tôi đứng ở ban công không lớn lắm, tưởng tượng về tương lai hạnh phúc sau này.

Phòng trang hoàng mất nhiều ngày mới xong, mấy tháng này chúng tôi tiêu phí tâm huyết không ít vào chuyện này. Có thể là vì đây là mái nhà chân chính đầu tiên của bọn tôi, nên bọn tôi đều rất cẩn thận.

Ngày dọn nhà, thu thập thiệt nhiều đồ chuyển qua nhà mới. Ở đây đã hơn một năm rồi, lúc dọn đồ cứ cảm thấy như đã cách một đời vậy.

Trịnh Uyên nói tôi cầm ít ít, tôi chọn chọn bỏ bỏ, vẫn luyến tiếc.

Ảnh bắt đắc dĩ nói tôi hoài cổ, tôi cười nói lại:

– Nếu không hoài cổ, thì sẽ không ở bên anh.

Trịnh Uyên nghe vậy, làm bộ cả giận nói:

– Em dám.

Tôi nhần mày, cầm lấy thứ gì từ trên mặt đất đi lên lầu.

Buổi tối, Trịnh Uyên nấu ăn mời Hứa Nhất Thanh với Hà Bân. Tôi nói, không muốn để hai người gặp mặt miễn xấu hổ.

Nhưng Trịnh Uyên nói:

– Là Hứa Nhất Thanh xin anh.

Ảnh nhớ lại lần Hứa Nhất Thanh gọi điện. Nội dung chính là Hứa Nhất Thanh còn yêu Hà Bân, muốn hợp lại. Lúc trước mẹ hắn sinh bệnh nặng, xem mắt chỉ là làm tròn đạo hiếu, không thật muốn kết hôn.

– Vậy giờ thì sao?

Tôi hỏi.

Trịnh Uyên im lặng một chốc, mới nói:

– Gần đây, mẹ cậu ấy qua đời rồi.

Dứt lời, tôi thổn thức không thôi, cái nhìn không tốt với Hứa Nhất Thanh cũng giảm bớt.

Chỉ có thể nói cuộc sống trên người...

Biết được nguồn cơn, tôi cũng bắt đầu để bụng tới chuyện tái hợp Hà Bân với Hứa Nhất Thanh.

Hà Bân chắc chắn không muốn gặp Hứa Nhất Thanh, chỉ có thể gạt vậy.

Mới nghĩ, Hà Bân đã gọi tới:

– Thời Niên, tao ở dưới lầu nhà mày. Nhà mày lầu mấy?

– Lầu hai.

Tôi thấy hơi chột dạ rồi.

20. Chương 20

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hà Bân thấy Hứa Nhất Thanh đến đã đứng dậy muốn ra ngoài.

Tôi vội ngăn.

– Hà Bân, mày từ từ.

Tôi trộm liếc Hứa Nhất Thanh đằng sau, chỉ thấy hắn ta chân tay luống cuống.

Hà Bân nổi giận trừng tôi:

– Sao gọi anh ta tới?

Tôi không tiện nói rõ, chỉ có thể ra hiệu Hứa Nhất Thanh.

Hà Bân giận dữ, muốn đi. Tôi suýt nữa không ngăn được, Hứa Nhất Thanh mới tiến tới kéo tay cậu ấy.

Hà Bân nghĩ muốn rút ra, lại bị cầm gát gao.

Tôi thấy thế bèn phẩn vào bếp.

Trịnh Uyên đang nấu, tôi bèn tới giúp. Tôi một bên làm một bên nhìn hướng phòng khách, có chút lo lắng hỏi:

– Bọn họ sẽ ổn chứ?

Trịnh Uyên ngược lại cực kì yên tâm.

– Nói chuyện xong chắc chắn sẽ ổn, dù sao tình cảm còn đó.

Tôi hiểu rõ, xem bầu không khí giữa hai người cũng ổn. Hà Bân tuy không muốn thấy Hứa Nhất Thanh nhưng không có nghĩ là Hà Bân đã buông tay. Mà Hứa Nhất Thanh thì càng không phải.

Chẳng bao lâu, tôi với Trịnh Uyên nghe được tiếng cãi nhau từ phòng khách. Tiếng cãi càng lúc càng to, rồi nhỏ dần.

Tôi nghe Hà Bân oán giận, chỉ sợ Hứa Nhất Thanh nói thêm câu nào nữa thì cậu ấy sẽ bật khóc.

Hứa Nhất Thanh khuyên giải, rồi giải thích. Sau đó liền không nghe gì hết, hai người họ lại chúi đầu vô thắm thì gì đấy.

– Hai người bọn họ tốt rồi.

Trịnh Uyên xoay người nói.

Tôi gật đầu đồng ý.

Bọn tôi ở trong nhà bếp đợi thêm chút nữa chờ bọn họ dịu cảm xúc xuống mới đi ra ngoài. Trịnh Uyên lấy có gọi Hứa Nhất Thanh qua một bên, hẩn vội quay đầu đưa tảo cho Hà Bân, chỉ thấy Hà Bân gật đầu, hẩn ta mới chịu đi với Trịnh Uyên.

Bọn họ đi vào trong phòng khách, tôi nhân cơ hội tám chút với Hà Bân:

– Hòa rồi?

Hà Bân gật đầu, hơi xấu hổ.

Tôi huých cậu ta, vẻ mặt khiêu khích:

– Sao tha thứ nhanh ỉ? Sao lúc chia tay muốn chết muốn sống mà, không sợ nửa năm nay hẩn có người khác sao?

Không biết từ khi nào Hứa Nhất Thanh đứng sau tôi, sửa lại:

– Tôi chỉ yêu Hà Bân, sao có thể có người khác chứ.

– Ấy——

Tôi nói thật dài.

Trịnh Uyên cũng cười, hiển nhiên cười nhạo lúc chia tay dứt khoát vậy, hiện tại nhanh như vậy đã hòa. Nhưng mà hai người họ làm hòa, bọn tôi cũng an tâm. Dù sao bọn tôi cảm thấy hai người họ bên nhau vẫn thích hợp nhất.

– Bây giờ an ổn bên nhau rồi chứ?

Tôi hỏi.

Hà Bân dờ mắt, cố ý nói:

– Có lẽ, xem tâm tình của tao đã.

Hứa Nhất Thanh vừa nghe, tức đến gờ chân.

Chúng tôi vốn định kêu Hà Bân với Hứa Nhất Thanh ở chung, nhưng bọn hẩn không chịu.

Sau lại vào một ngày nào đó, lúc tôi mở cửa phát hiện Hà Bân với Hứa Nhất Thanh đứng trong nhà đối diện nhà tôi, chào hỏi, mà cũng vừa lúc trang hoàng xong.

Tôi kinh ngạc nói:

– Các cậu chuyển lại đây?

Hứa Nhất Thanh gật đầu:

– Có được không?

– Tất nhiên là được!

Cuối cùng trở thành bốn người bọn tôi lại sống cạnh nhau.

Cuộc sống rất tốt, mọi chuyện càng ngày càng thuận lợi, càng ngày càng giống như trong mơ.

Có một ngày tôi nhìn thấy trong weibo Trịnh Uyên có đăng một cái tiểu thuyết, tên truyện là “Thời Niên truyện”, nó nói về cuộc sống của bọn tôi.

Ở dưới bình luận rất nhiều, càng nhiều là cảm khái và hâm mộ cuộc sống của bọn tôi.

Trịnh Uyên trả lời, nói:

– Chúng tôi mỗi người có cuộc sống mơ ước của mình, cuộc sống đó chỉ là cuộc sống mà khiến bọn tôi cảm thấy thoải mái mà thôi.

Tôi chạy tới hỏi ảnh:

– Tại sao phải viết truyện này.

Ảnh nghiêm trang nói:

– Vì anh muốn khi chúng ta già đi còn có cái mà nhớ lại.

Tôi cảm động rồi, tiến lên ôm ảnh.

Truyện xưa của Trịnh Uyên tới đây là hết, mà cuộc sống của chúng tôi vẫn cứ thế tiếp diễn.

Chính theo lời anh ấy, cuộc sống này chỉ là cuộc sống khiến bọn tôi cảm thấy thoải mái nhất, nên chúng tôi quả thực rất hạnh phúc.

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-cua-thoi-nien-thoi-nien-truyen>